

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 16

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

NİSAN 2007

© 2000 Don Dixon / cosmographica.com

KIYAMET KRİSTALLERİ - 15

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
DÖRDÜNCÜ KISIM

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

“Ben- inanamadım görünce. Yapabildiklerin inanılmazdı, Roxanne,” dedi Hamilton büyük bir coşkuyla. Şu an Roxanne’in telekinesi gücünü kullanarak sapaşğlam yere indirdiği triscootun içindeydiler ve Hamilton aracın içindeki bozulan mekanizmaları inceliyordu. Phoneix 99’dan bir sürü farkı vardı. Onlardan biri de kapağın altta değil arkada olmasıydı. “İyi vuruştul!” diye ekledi adam Loxrain’e doğru. “Elektromanyetik darbe, aracın sadece yapay zekâ sistemini etkilemiş.” Roxanne önce diğerlerine sonra konsolda çalışan siyahî adama baktı. “Yani hâlâ çalışabilir durumda mı?” diye sordu. “Hem de çok iyi. Yapay zekâ ile kontrol edildiğinden içine binsek bile bizi kimse fark etmeyecektir,” diye yanıt verdi Hamilton ona bakmadan. Bir yandan da konsoldaki ekranlarda bulunan göstergeleri inceliyordu. Roxanne de ona doğru yaklaştı. “Yüce-kanlar bu uçakları yapay zekâ ile mi kontrol ediyor hep?” “Bizimle yaptıkları savaşı sürdürebilmeleri için en iyi yöntem buydu. Böylece kayıp vermediler. Ama gördüğün gibi çok akıllı değil bu işlemciler. Hatta uçağı bir sinyal yardımıyla ele geçirmek bile mümkün. Bunu yapacak en iyi kişi de Kultarı-” Gerisini getiremeden sanki korkunç bir şey söylemiş gibi aniden sustu adam. Başını önüne eğip öylece kaldı. Kısa süren rahatsız edici bir sessizlik oldu aralarında. Bu sırada Roxanne arka koltuklarda oturan Loxrain ve Kultar’ın harıl harıl tartıştıklarını gördü. “Onu bulacağımı biliyorsun, değil mi?” dedi Roxanne, yüzünde çaresiz bir bakışla duran Hamilton’ın omzuna güven verircesine elini koyarak. Biraz zaman geçtikten sonra adam onu yeni duymuş gibi baktı. “Sadece-ben-onu- evet biliyorum,” diye tamamlayabildi cümlesini. Kendisini onaylamıyormuş gibi başını sağa sola salladı. “Önce beni yüce-kan şehrine götür. Eğer yakalandıysa orada cevaplar bulabiliriz. Endişelenme, onu eve getireceğim. Hem o benim kardeşim, gördüğün gibi başımızın çaresine bakabiliyoruz,” dedi Roxanne onun kulağına. Kadının sakinleştirici ve güçlü sesi Hamilton’ın asılmış yüzüne biraz renk getirir gibi oldu. “Şu sinyal hakkında biraz daha bilgi versene,” diye ekledi kasvetli havayı silmek için. “Evet, söylediğim gibi sinyal, aracı ele geçirmek için idealdir. Tabii son modellerde dışarıdan gelen herhangi bir kor-san sinyali bloke eden güçlü bir koruma sistemi yazıldı. Bu yüzden araçları artık ele geçiremiyoruz,” diye devam etti adam, konunun değişmesinden dolayı daha da heveslenmişti. Roxanne, Hamilton’ın bütün yedek güç sistemlerini devreye

sokmaya çalışmasını izlerken en azından uçağın ışıklarını yakmayı başardığını gördü. Fakat içerdeki göstergelerin üzerinde hiçbir anlam veremediği yüzlerce sembol varken adamın bunu nasıl başardığını anlayamamıştı genç kadın. Bunu sorduğundaysa Hamilton pek fazla dert etmemişti. “Önemli olan onların temel teknolojilerini bilmek,” dedi ve büyük bir şevkle anlatmaya devam etti. “Biz onların bilgilerini kullanarak yüzlerce araç yaptık. Ben de o ekibe dâhil dim. Bu yüzden dert etme, gemiye enerji verir vermez, bizi hemen on sekizinci şehre uçuracağım.” Neden sonra Roxanne adamı çalışması için rahat bırakırken arka koltuklarda oturan Kultar ve Loxrain’in yanına geçti. Richard ise dışarıda herhangi bir düşman hareketliliği var mı, diye kontrol etmeye gitmişti. Uzun süredir ortaya çıkmamıştı. “Neler oluyor?” diye sordu genç kadın onların tartışmalarını bölerek. “Bir şey yok, sadece ne yapmamız gerektiğini konuşuyor-duk,” diye cevap verdi Loxrain. “İyi, konu bana geldiğinde haber verin,” dedi Roxanne, umursamazca koltukta yaslanırken yavaşça esnedi. “Aslında senin hakkında konuşuyorduk,” diye karşılık verdi Loxrain gözlerini ondan kaçırarak. “Sahi mi?” derken kaşlarını çatı kadın. “Nasıl yani?” “Yeteneklerin hakkında aslında,” dedi Loxrain. “Konuşulacak bir şey olduğunu sanmıyorum.” “Aslında var, Roxanne,” dedi Kultar ilk kez konuşmaya katılarak. “Yeteneklerinle eğitim almak ayrı, onları kullanma biçimleri çok farklıdır. Bence hemen görevine başlamamalısın. Onlara gerçek hayatta uyum sağlayabilmen için biraz zaman gerekiyor.” “Elimde olmayan tek şey zaman. Arpiyalara göre imparator Rkahan çoktan harekete geçmiş. Bu benim kaderim,” diye cevap verdi Roxanne katı ve kararlı bir ses tonuyla. “Bunu yapmam gerekiyor.” “Kimse sana kaderinin ne olduğunu ve ne olacağını söyleyemez. Onu yazana kadar kendin bile bilemezsin.” “Ben kaderimi çok uzun zaman önce kabullenip benimse-dim. Hiçbir şey beni yolumdan alıkoyamaz.” “Bence yeteneklerine uyum sağlamış, bunu gördük,” diye araya girdi Loxrain. “Kultarin yeteneklerini laneti olarak gördü. Herkesi kendinden uzaklaştırdıkları için yani. Ama sen onları çok çabuk benimsemişsin. Kendin gibi davranmıyorsun. Bunun sebebi biraz da madalyon,” dedi Kultar ısrarla. “Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Roxanne. “Onu yanımdan ayırmamam gerekiyor. Arpiyalar- “Bence de onu asla yanından ayırma, ama ona dokunmadan yanında taşı,” diyerek sözünü kesti Kultar. “Ama neden?” dedi Roxanne hayatından bezmişçesine. “Benim gibi birinin görmesi için gözlere ihtiyacı yoktur. Zihin her yolu açar ve seni dengeler. Zaten yaşamda her şey dengeden ibarettir. Bizi korur ve gözetir.” “Ben hâlâ anlamıyo-” “Çok güçlü bir nesneyi bedeninde taşıırken zihnin de bundan etkileniyor. Sağlıklı düşünmeni engelleyip davranışlarını etkiliyor.” Roxanne bu kadarına da inanacak değildi.

“Yani beni kullanıyor mu demek istiyorsunuz? Bu duyduğum en saç-”

“En iyimiz bile ondan etkilenmeden kalamadı,” diye lafa karıştı Loxrain.

“Sen de bizler gibi kendini korumalısın,” dedi Kultar.

“Anlamıyorum. Peki nasıl koruyacağım?”

“Bu kutuyla.”

Roxanne adamın cebinden çıkardığı küçük dairesel gümüş kutuyu gördü. Ortasındaki düğmeye basınca ikiye ayrıldı. İçinde madalyonun sığabileceği kadar bir boşluk oluştu. Aslında birkaç tanesi bile rahatlıkla taşınabilirdi.

“Nedir bu?” diye sordu ona.

“Aktran ve zino tran elementlerinin alaşımından yapıldı.

Madalyonun taşıdığı kişiye zarar vermesini engelliyor.

Böylece hepimiz onları yanımızdan ayırmadan taşıyabiliyoruz.”

“Her neyse, asıl anlatmak istediğimiz bu değildi” diye ekledi

Kultar, neden sonra Roxanne madalyonu çıkarıp kutunun

içine koyarken. “Seninle gelemeyeceğiz, asıl durum bu.”

Kadın hemen onun yanındaki Loxrain’e baktı. Fakat adamın yüzünden gayet ciddi olduğu okunuyordu.

“Bana bir neden verecek misiniz?” diye sordu vakit kaybetmeden. Bu sırada da kutunun gümüş zincirini boynuna bağladı.

“İki neden vereceğiz aslında,” diye yanıtladı Loxrain.

“Birinci Hamilton’ın uyarısı, insanların bir çeşit sefere çıktığını öğrendik. Onları durdurmak için Altın Yaprak’a gideceğiz, yoksa çok insan ölecek.”

“İkincisi ise sizinle gelirken Kontes varlığımızı hissedebilir,” dedi Kultar.

Roxanne kaşlarını çatı.

“Gerçekten mi? Bunu yapabiliyor mu?”

“Madalyonlardan elde ettiği güçlerden biri buydu. Müthiş bir algı gücüne sahip ve senin de çok dikkatli olman gerekiyor. Duyuları hayal edebileceğinden bile güçlüdür.”

“Kardeşimiz olduğu için bizi kolayca sezinleyebilir, ama henüz seni hissedemez. Yani eğer onunla karşılaşırsan onu yok etmek zorundasın. Seni görünce sakın kaçmaya falan kalkışma, hemen bulur ve hiçte kolay bir düşman değildir. Zihnini bulandırıp sana gerçekte var olmayan şeyler, hayaller gösterebilir.

Senin yeteneklerinle bile onu yenmek çok zor, en azından şu

an. Ama kristallerden biri zaten onda duruyor. Onu almak istiyorsan Ferhora’yı yenmek zorundasın,” dedi

Loxrain.

“Peki, şimdi ne yapacaksınız?”

“Burada senden ayrılacağız, Rok-Nai,” diye cevap verdi Kultar ayağa kalkarak.

“Keşke sana daha fazla yardımcı olabilseydik, ama bundan sonra kendi deyimle kaderinle baş başa kalacaksın.”

“Ama bizimle gelebilirsiniz, sizi şehre bırakabiliriz,” diye cevap verdi Roxanne.

“Bence söylediğin gibi hemen gitmelisiniz. Zaten şehir civarında görünürsek ya insanlar bizi görüp vururlar, ya da yüce-kanlar bir şeylerin ters gittiğini anlayıp uçağı indirirler. Böylesi çok daha iyi.”

Loxrain de onu izleyip yerinden doğrulurken “Umarım yolculuğunda önüne çıkacak engelleri kolayca aşarsın. Baban seni görse gerçekten seninle gurur duyardı. Çünkü biz duyuyoruz,” dedi, kendisinden beklenmeyecek bir tebessüm soluk yanaklarına canlılık getirmişti.

Onlar uçağın arkasındaki geniş kapağa doğru giderlerken “Size de iyi şanslar!” diye seslendi Roxanne.

Kultar dışarı çıkmıştı bile, ama yanında hovbox ile ilerleyen Loxrain durdu ve ona doğru döndü.

“Teşekkürler Rok-Nai, ama ben şansa inanmam. Bir kişinin yolu ve yeteneği onun nereye gideceğini belirler diye düşünürüm her zaman.”

Sonra hovboxın kapağını açarken “Az kalsın unutuyordum,” diye ekledi.

İçinden beyaz tabanca biçiminde bir silah ve daha önce Roxanne’in mağarada gördüğüne benzer sarı metalle yapılmış bir kılıç çıkardı.

Beyaz tabancayı göstererek “Bu benim Rumarru Kalkan Distrüptörüm, hiçbir zırh engelleyemez bunu. Tamamen sessiz ve çok etkilidir. Kontes’in kulesinde ihtiyacın olacak, hem de düşündüğünden daha çok,” dedi ve sonra kılıcı kabzasından tutarak kaldırdı. “Bu da satrandan işlenmiştir, evrendeki en sağlam ve güçlü maddedir,” diye ekledi eğlenircesine, yanına gelip ikisini de ona uzatırken.

Roxanne onları ellerine alıp iyice inceledi. Kılıç ve silah son derece hafiftiler.

Ucu incecik ve gövdesine doğru ovalleşerek büyüyen kalkan distrüptörünü hatırladı. Daha önce Loxrain bunlarla, bir yüce-kan birliğini ortadan kaldırmıştı.

İkisini de zırhındaki uygun kılıflara yerleştirmesi biraz sürdü, fakat gayet işe yarayacaklarını tahmin ediyordu şimdiden.

“Sağ ol,” dedi ona.

“Daha bitmedi,” dedi Loxrain gülümseyerek. “İlki bu.”

“Nedir o?” diye sordu Roxanne adamın cebinden çıkardığı kara üçgen maskeyi kastederek.

“İmparator muhafızlarının maskesidir. Bunu kentin içinde takıp gezersen, kimse sana karışamaz. Yüce-kan askerleri hatta şamanları bile muhafızlardan korkar. Onlardan biraz daha farklı bir soydan geldikleri için aşırı güçlüdürler. İmparatorun Arındırıcı dediği makinesiyle kristalini kullanıp müthiş bir fiziksel güce kavuşmuşlardır. İşine yarayacağından eminim, ama onlardan birine rastlarsan dikkatli ol,” dedi ona kara üçgen maskeyi uzatırken.

Roxanne furktanın mağarasında hayali Kultarin’in yüzünde gördüğü maskeye bakıyordu sanki. Onun tipatip aynısıydı. Onu alıp dikkatle cebine yerleştirdi.

“En son olarak da bu izin kodu var. Şehre girerken ana bilgisayara girmeniz gerekiyor. Ayrıca kentin içindeki belirli seviyedeki kapıları açabilecektir. Sizinle karşılaşmadan birkaç gün önce öldürdüğüm bir yüce-kan şamanından almıştım. Şimdi geçmişte olduğumuza göre hâlâ yaşıyor olmalı,” diyerek zırhının cebinden çıkardığı beyaz rok sembolü kırmızı bir kart uzattı. Roxanne onun iki tarafında da aynı sembolün olduğunu fark etti. Ancak üzerindeki değişik kısımlarının boşluklu ve ayrık durduğu da gözünden kaçmadı.

“Konsola takılı olması gerekiyor,” diye ekledi adam.

“Kentin içine girdiğin zaman ise üzerinde taşı yeter.”

“Tekrar çok sağ ol,” dedi Roxanne kartı cebine koyarak.

“Umarım, Seetrin’i bulabilirsin, kendini iyi koru. Birçok şey sana bağlı artık Rok-Nai,” dedi Loxrain. Arka kapaktan hovboxı peşine takarak indi ve gözden kayboldu.

*

Des-Akl başarıyla tamamladığı görevinden döneli çok olmamış ve Beel-Sol’dan aldığı hâkî rengi kristalin güçlerini keşfetmeye yeni başlamışken, eğitim odasına gelen imparator

muhafızı ona galaksiler arası geçitlerin ana kontrol merkezine derhal gitmesi gerektiğini söylemiş, yolculuk ve yeni görev için bütün hazırlıklarını tamamlamasını da ayrıca belirtmişti. Emir imparatorun kendisinden geliyordu. Sebebini duyunca da kendisini nasıl hissettiğini uzun süre boyunca anlayamamıştı.

“Ekselansları!” diyerek dev merkeze girdiğinde tahtında oturan beyazlar içindeki Rkahan’ın karşısına geçip önünde diz çöktü.

“Ayağa kalk, Des-Akl,” dedi adam katı bir tonla.

Kadın hemen emre uyarak söylediğini yaptı. Konuşmadan önce kendisini hazırlamak istiyordu, ama buraya ne zaman gelse duyduğu hayranlığı gizleyemiyordu. Çevresinin büyüleyici güzelliği onu konudan biraz uzaklaştırdı.

Zaten hayran olunmayacak bir yer değildi. Kim olsa aynı tepkiyi gösteriyordu.

Altın işlemeli duvarlar arasındaki büyük pencerelerden seçilen yıldızlar, dev kara boşluk olan uzayın içinde aşırı parlak görünüyordular. Derin bir sonsuzluğun ve mutlak güce erişmenin sırları yatıyordu içlerinden birinde. Des-Akl merak etmeden duramıyordu, belki de kaderi onu oralara taşıyacaktı, hiç bilmediği galaksilere. Ne zaman bu merkezlerden birine gelse böyle şeyler aklına geldiği için, onunki biraz daha çetrefilli bir hayranlıktı aslında.

Çevrede mavi geçitlerden geçerek kim bilir ne kadar uzaktaki galaksilere giden ya da oralardan gelen yüzlerce yücekan ve esirler getiren muhafızlar vardı. Her geçiti kontrol eden bir yücekan görevli bulunuyordu. Neredeyse merkezin tamamını ve alçak tavanını bu tünellerin mavi ışığı aydınlatıyordu.

Des-Akl da yörüngede bulunan yüzlerce uzay gemisinden birindeki geçitlerden gelmişti Kiljhoon’a.

“Duyduklarım doğru mu, Efendim? Gerçekten dünyaya geri mi dönüyorum?” diye sordu kadın yerden kalktıktan uzun bir süre sonra.

Rkahan da ayağa kalktı ve çevresinden dolaşırken onun yüzüne bir kere bile bakmadı. Bu iyiye işaret değildi, kadın bunu bilecek kadar iyi tanıyordu efendisini.

“Doğru duymuşsun. Ancak ses tonundan buna çok sevinmediğini anlıyorum.”

“Efendim! Ekselansları! Dünyaya dönmek istemiyorum,” diye karşılık verdi Des-Akl histerik bir tonla. “Sonunda hem bedenem hem ruhen, hem de zihnen özümü- gerçeğimi yakaladım burada.”

“Öyle mi?” dedi Rkahan etkilenmişçesine onun kulağına doğru konuşarak.

“Fakat bu yeterli bir sebep değil.”

Kadın cevap vermeden önce bir şeyler düşünmek umuduyla gözleri kapadı, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu. Zaten bunu duyduğundan beri kendisini terk edilmiş hissediyordu. O eski yoksunluk duygusu tekrar açığa çıkmış, iliklerini kurutan bir asalak, iyileştirilemediği için sürekli yayılan bir kanser misali onu yavaş yavaş kemiriyordu sanki. Gırtlığı görünmez bıçaklarla deşiliyor gibiydi.

Rkahan bu sırada galaksiler arası bir solucan tüneli oluşturması için kapı muhafızlarından birine emir vermeye gittiğinden Des-Akl’a ne söyleyeceğine karar vermesi için zaman tanımış oldu.

Kiljhoon’a geldiğinden beri kendisini tamamlanmış hissediyordu. Neden dönmek zorundaydı ki? Bu duygu onu ağırlığıyla eziyordu şimdi.

Rkahan tekrar geri geldiğinde eskisinden daha da tehditkâr görünüyordu.

Lakin bu Des-Akl’ın yılması için bir sebep değildi.

“Bana her zaman yapacağım savaşları bilgece seçmemi söylediniz, Ekselansları,” dedi karşısına aldığı Rkahan’a. “Gerçekten mi?” diye tebessüm etti Rkahan, şaşırmış görünürken kaşları kalkmıştı.

“Umarım o kadar da klişe bir laf etmemişimdir. Peki, ne anlama geliyormuş sence?”

“İzin verin evde kalayım, efendim,” dedi Des-Akl umut dolu bir edayla.

“Rumarru denen soysuz asileri yenip yeni bir galaksiyi daha imparatorluk sınırlarımıza katayım. Savaşımı bırakın burada yapayım. Beni sürgüne göndermeyin.”

“Bunu sürgün olarak görme, Des-Akl. Rumarrular ise ufak bir rahatsızlıktan başka bir şey değil, çok kısa zamanda son liderleri de elimize geçecek ve ortadan kaldırılacaklar.

Yeteneklerini zayıf hedefler peşinde koşarak harcamamalısn. Mirasın seni bekliyor olacak, çok büyük fetihler yapacaksın. Bunun için önce Kıyamet Kristalleri’ni bulmalıyız, bu yüzden dünyaya dönüyoruz.”

“Fakat buradaki kristalleri buldum. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu sanmı-

“Sanmak mı?” diye kükredi Rkahan büyük bir öfkeyle.

Merkezde onun sesinden yayılan bir enerjiyle hafif bir sarsıntı oldu. “Güçlü olabilirsin, ama yenilmez değilsin- yani henüz. Bunun için bütün kristallere ihtiyacın var.”

“Ama Ekselansları-”

“Kanın pislik ve çamurdan arındırıldı!” diye devam etti Rkahan sanki lafını hiç bölmemiş gibi. “Oraya vardığında, insan denen ilkel ırk senin önünde boyun eğecek.

İnsanlar arasında bir tanrı olacaksın. Sana karşı gelenlere karşı acımasız olacaksın. Asla unutmayacak, asla da affetmeyeceksin.”

Des-Akl tam başka bir şey daha söyleyecekti ki, Rkahan tekrar müdahale etti.

“Ayrıca sana kararlarımı asla sorgulama demiştim, Des-Akl. Başka şey söyleme artık. Diğer kristalleri bulana kadar eve dönmeyeceksin. Kaderini benimsedin, şimdi ise onu gerçekleştirmek zamanın geldi. Kristaller insanların veya bir başkasının eline geçmeden bulman gerekiyor, yoksa sonuçları ölümcül olur.”

Genç kadın artık bir şey söylemenin kâr etmeyeceğini anlamıştı. Geçitlerden yayılan mavimsi ışık onun kasvetli yüzünü aydınlattı, ama etrafındaki kalabalık içinde artık yapayalnız ve çirliçiplak hissediyordu kendisini. Belki bir gün tekrar döneceğim umuduyla, Rkahan’ın arkasından ağır adımlarla ilerledi.

*

Birkaç saat sonra yerden kilometrelerce yüksek, havada asılı kalmış olan kocaman kapkara bir şehir bulutların arasından ortaya çıktı. Kentin ortasından yükselmiş dev kule, aşağıdaki fabrikaları ve kölelerin emeğini tamahkâr bakışlarla izleyen yırtıcı bir hayvan gibiydi. Ayrıca diğer bir deyişle Kontes ve özel tutsaklarının eviydi burası. Hamilton öyle söylemişti.

Richard kumanda konsoluna izin kodunu taşıyan kartı soktu, ince bir yüklemesi sesi çıktıktan sonra sarı bir ışık onların geçişini onayladı. Hamilton bu sırada soğuk terler dökmüştü. İzinlerinin kabul edilmeyebileceğinden korkuyordu.

“Tamam,” dedi Richard. “Onaylandı.”

Roxanne'e bakarken kamuflaj için sararttığı gözleri kokpitin loş ortamında ışıltıladı.

"Tam olarak bu kamuflaj nasıl oluyor? Hâlâ anlamış değilim," dedi kadın parmağıyla adamın gözlerini işaret ederek. Buna Hamilton cevap verdi.

"Aslında çok basit- şey- basit değil, ama neyse," diye başladı gülümseyerek.

"Şimdi nıamck sadece koruyucu bir zırh değil, aynı zamanda bütün vücut fonksiyonlarını düzenleyen bir çeşit makinedir. Bedenin faaliyetlerini, mesela ısınma, üşüme, kimyasal reaksiyonlar gibi faaliyetleri yani, her neyse bunları düzenleyici bir yapısı var. Bunu giyildiği vücuda- tamamen bağlandı- olduğunda, bizim adına Generii dediğimiz aletler bedenine girerek sağlıyorlar."

Roxanne yüzünü ekşitince "Hayır, bunlar sandığın gibi alet değil, neredeyse bir virüs kadar mikroskobik boyuttalar. Her şeyin ayarı bunlarla sağlanıyor. Zırhı üzerinden çıkarmak istediğinde ise zırh onları geri çekiyor," diye ekledi adam hemen.

"Yani bir çeşit nano-teknoloji ha?" dedi Roxanne, çok eskiden bir dergide okuduğu makaleyi anımsayarak.

"Ne-ne? Herhâlde eski isimleri odur," diye cevap verdi Hamilton. "Yücekanlarda olmayan tek teknoloji, kullanıyorlarsa da biz şimdiye kadar rastlamadık."

"Gerçekten mi?" diye sordu Roxanne şaşkınca.

"O kadar ümitlenme. Onlarda yok, çünkü bizim gibi üşüyüp ısınmıyorlar. Yani ihtiyaçları olmuyor. Beden yapıları kendi kendilerini ayarlar. Kabul etmek istemesek de, fiziksel beden yapıları olarak bizden çok üstünler."

"Bu kadar bilim dersi yeter, hangara girmek üzereyiz," diye araya girdi Richard.

*

"Olmaz diyorum, Roxanne," diyerek kızdı ona Hamilton.

"Seni oraya yalnız başına göndermem. Bu delilik."

"Anlamıyorsun, bu sadece benim yapmam gereken bir şey, sizleri tehlikeye atamam."

"Bir yüce-kan kentinin hangarında duruyoruz. Daha ne kadar tehlikede olabiliriz," dedi Hamilton hayret dolu bir edayla.

"Başımın çaresine bakabilirim, hem çok kişi olursak daha fazla tehlikede oluruz. Siz bu küçük hangarda bekleyip, bana gitmem gereken yönleri söyleyin."

"Bunu Richard yapabi-"

"Kadının neler yapabildiğini gördün, Aaron," diyerek sözünü kesti Richard.

"Hem ana terminale bağlanmakta o kadar da iyi olmadığını biliyorsun."

"Ama-"

"Bir komplikasyon çıkarsa tek başıma üstesinden gelemem," diye devam etti lafı hiç bölünmemiş gibi.

"Kamuflajım da var," dedi Roxanne onu ikna etme umuduyla.

"Zırh ve gözler değişse bile kim olduğunu bir şaman öğrenebilir," diye karşı çıktı Hamilton.

"Hadi ama Aaron," dedi kadın. Sonra aklına Loxrain'den aldığı maske geldi.

Onu kıltından çıkararak kendisine beklentiyle bakan siyahî adamın önüne uzattı.

"Daha iyisi de var," diye ekledi.

Adam bir anda şaşkınlıkla öksürük nöbetine tutuldu. Aradan kısa bir zaman dilimi geçtiğinde onu eline alıp inceledi.

Önce kendi yüzüne takmak istediğinde maskeden sarımsı bir ışık geldiği için başaramadı.

Onu iyice kontrol ettikten sonra "Bunu nerden buldun?"

diye sordu Hamilton gözlerine inanamıyormuşçasına.

"O düşündüğüm şey mi?" dedi Richard şaşkınlıkla.

"Bunu nerden buldun?" diye sordu Hamilton.

"Loxrain verdi," diye yanıtladı kadın. "Nedir bu kadar önemli olan?"

"Bu bir Lkeith maskesi," dedi Hamilton genç kadının bunu bilmediğine inanamıyormuşçasına.

Hamilton gözlerini maskeden zar zor ayırdıktan sonra yutkunarak kadına baktı. Onun kalkan kaşlarına hitaben "İmparator muhafızlarına verilen isimdir. Korkunçturlar, onlardan biriyle karşılaşmak istemezsin," diye ekledi.

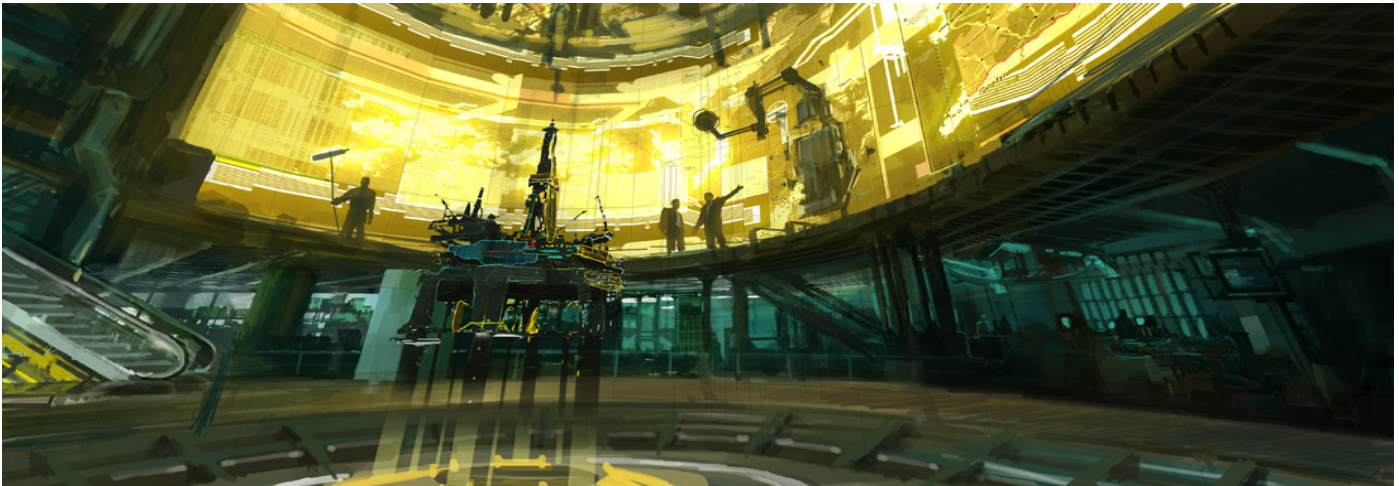
"Aslında imparatorun muhafızlarına verilen isim değil," diye karşı çıktı Richard. "Maskenin adı. Bizim dilimizde Gazabın Yüzü deniyor."

Roxanne sabrını yitirdiğinin farkına varınca "Bütün gün burada oturup tartışabiliriz, ya da gitmeme izin verirsin. Orada bana yardım gerekecek. Bu maskeyle kimse beni durdurmaz, değil mi?"

Richard başını onaylarcasına sallayarak "Ve-verici frekanslarını ayarlamamız gerekiyor," diye karşılık verdi, uzun bir sessizlikten sonra.

"Evet," diye onayladı Hamilton. "Kimse bizi fark etmeden işe girişelim."

Serhan Vural

ÖLÜ GEZEĞEN - 2

Ali Öztürk

ÖLÜ GEZEĞEN
Bölüm -I I

Çıkan kısmın özeti:

Sebebi bilinmeyen -bilenlerce de bir sır gibi saklanan-radyoaktif bir denizin üzerine inşa edilmiş ağaç şehirlerde yaşayan insanlar, günlük hayatlarını farkı dallarda kurmuş evler, okullar, işyerleri arasında "düşmeden" devam ettirmeye çalışmaktadırlar. Günlük hayatın en büyük yardımcısı da olası gelecek hakkında bilgi veren "kaohin" denen aletlerdir. Sizin bir saat sonra kimin ziyaret ediyor olabileceğinden, trafikte hız cezası alma olasılığına, hatta güvenlik operasyonlarına kadar birçok şey konusunda öngörüler sunabilen kaohinlere inat, Trev hayatında küçük olasılıklı büyük hayaller ve zevkler peşinde koşabilen azınlıktan birisidir. Beklenen ya da önerilen geleceği takip etmeyen bir baskası da tarih profesörü olan Prof. Hermes'tir.

Ona saatler gibi gelen birkaç dakika boyunca Trev'in aklından türlü düşünceler geçti. Profesörün onun kişisel sorunlarına çözüm bulmaktan çok daha önemli işleri vardı. Üstüne üstlük dün çok kötü bir gece geçirmişti. En iyisi konuyu hiç açmadan oradan gitmekti. Ne var ki, bunun öylesine bir ziyaret olmadığı da çok açıktı. Yıllar sonra sadece hal hatır sormak için geldiğini söylemek düpedüz yalan olurdu. Kendisi de nasıl olduğunu anlamadan kelimeler bir solukta dudaklarından dökülüyordu.

"Biliyorum, size çok saçma gelecek ama ben geçmişti görmek istiyorum profesör. Ne pahasına olursa olsun." Hermes'in bakışları bir anda bulandı. Gözlerinden şimşekler çakmaya, göğsü öfkeden inip kalkmaya başladı. Birazdan hiddetle kükreyip bağıracaktı. Karşısında gittikçe küçülüyordu Trev. Elinde olmadan korktu. Bir anda eli ayağı boşandı. Derken beklemediği bir şey oldu. Kapkara bulutların dağılmasıyla beliren pırıl pırıl güneş gibi şefkatle gülümseyen bir yüzle ona bakıyordu Hermes. Neyin kendisi için iyi olduğunu henüz bilmeyen küçük çocuğuna anlayışla yaklaşan bir babaydı şimdi.

"İnsanoğlu hatırlatıcı bir neden olmadığı sürece, sonsuz soruları hep bir kenara iter sevgili Trev. Senin aklını kurcalayan sorulara yıllar boyu başkalarının da cevap aradığını bilmelisin. Doğrusunu istersen, geçmişti öğrenmek insana acı verebilir. Ben bile henüz cesaret edip bakamadım. Bazı şeyleri hiç bilmemek daha iyi. Ayrıca çok önemli bir engel daha var. Tarih Araştırma Kurumu'ndan laboratuvarı kullanma izni almak gerekiyor. Bunun için muhtemelen geleceğimi tehlikeye atan bir yalan uydurmam gerekecek."

"Gerçeği görmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım. Hiç bir şey şu an beynimi kemiren düşüncelerden daha kötü olmaz profesör. Altı ay öncesine kadar herşey çok güzeldi. Hiçbir şeyi dert etmeden yaşıyordum. Şimdi ise bambaşka biri olup çıktım. Etrafımdaki insanlar bir bir benden kaçıyor. En yakınlarım beni artık tanıyamadıklarını söylüyorlar. Rüyalarım bile rahat yok. Aklımı kurcalayan ne biliyor musunuz profesör? Radyoaktif bir gezegen ve dört bir yanında mantar gibi bitmiş yapay ağaçtan şehirler. Tıpkı şehir içindeki doğal alanlarda bulunan yeşil organik ağaçlar gibi. Bu ağaç şehirlerin birileri tarafından oluşturulduğu

kesin, ama şehirleri bu şekilde tasarlayan kişilerin başka bir ortamda yeşil organik ağaçları görmüş olmaları gerekiyor, öyle değil mi? Bir zamanlar ağaçların yaşadığı, nefes alabildiği başka bir ortam var olmuş olmalı. Bu yerin neresi olabileceği veya neye benzediği konusunda bir fikriniz var mı, profesör?"

Trev'in tipik bir orta yaş bunalımı içinde olduğunu anlamak için profesör olmaya gerek yoktu. Gezegendeki hemen her insan bu yaşlarda benzer depresyonlar yaşamıştı. Geçmişte yaşanan şeylerin gerçek nedenlerini öğrenme olasılığının da var olduğunu bilmek insanları tuhaf bir ikileme sokuyordu. Hermes'in dediği gibi, çoğu zaman gerçeği öğrenmek acıyı artırmaktan başka bir işe yaramamasına rağmen merak duygusuna karşı koymak da kolay değildi. Geçmişti gösteren kaohinlerin sınırlı sayıda da olsa mevcut olduğunu bilmeyen yoktu. Fakat bunların nerede veya kimin elinde olduğunu bilen çok az kişi vardı. Trev'e gelince. O bundan daha fazlasını istiyordu. Gezegen tarihiyle ilgilenmeye başlaması post travmatik stres bozukluğunun bir sonucuydu belki de. Hermes, her şeye rağmen ciddiyeti elden bırakmadan konuşmaya başladı.

"Pekala Trev. Anlatacaklarımı iyi dinle o halde. İnsan uygarlığının tüm tarihsel birikimi belli bir noktadan sonra yok olmuş ya da kasten yok edilmiş. Bu kesin. Bizleri bugüne getiren süreci ortaya çıkarabilmek için yüzyıllar önce bir grup bilim adamı çalışmalara başlamış. Bu amaçla koloni yönetimi tarafından desteklenen ileri araştırma merkezi kurulmuş. Geçmişe dönük çıkarım yapan ilk aygıtlar o dönem için teknolojik devrimin simgeleriymiş. Günlük, haftalık ve aylık geçmiş gösterimi yapan aygıtlar kısa sürede birbiri ardına geliştirilmiş. Yıllar, on yıllar ve belki de yüzyıllar öncesini gösteren aygıtların da er geç ortaya çıkacağı inancı tammış insanlar arasında. Ne var ki, bu gelişme süreci beklendiği gibi olmamış. Araştırmalar bir noktada tıkanmış. Yeni bir bilimsel yaklaşım olmadan da ilerleme olamayacağı kanısı belirince proje süresiz olarak askıya alınmış. Bu olaydan yıllarca sonra, ünlü Profesör Aitor'un "Gelecek Beslemeli Genel Tarih Kuramı" nı ortaya atmasıyla yeniden bir umut ışığı belirmiş. Bu kurama göre geleceği öngören veya düşünen canlı ya da cansız herhangi nesne geçmişe dönük enerji yayılımı yapmaktadır. Bu düşünceye göre oluşturulan mimaride, tarihsel çıkarım yapan ana aygıtı besleyen irili ufaklı pek çok gelecek tahmin aygıtı yer almakta. Zaman içinde herhangi bir anda gelecek tahmini yapan her aygıt ana "Tarihsel Çıkarım Aygıtı" (TÇA)'nı besler. Bugün küçük çocukların bile ellerinde gezen kaohinlerin fikir babası Aitor'dur. İnsanlar farkında olmadan bu kaohinleri her kullandığında TÇA'yı besliyor. Bunu bilen insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez, inan bana. TÇA yeterince güçlendiğinde her türlü sorunun cevabını net olarak alacağız."

"Cehaletimi bağışlayın ama TÇA'nın çalışma mantığı nedir? Geçmişti bir bütün olarak mı gösteriyor, yoksa belirli bir nesneye odaklanabiliyor mu?"

"TÇA, temel olarak kaohinlerle aynı çalışma prensibine sahip. Aralarındaki tek fark zamanda baktıkları yön. Şayet TÇA serbest tarama modunda çalışırsa, geçmişten tümüyle rastlantısal kareler alarak bunları birleştiriyor. Tıpkı bir insanın ağır bir fiziksel travma anında belleğinden bulup çıkardığı kareler gibi. Böyle bir şey çok işimize yaramaz. En iyi

çözüm belli bir nesneye odaklanmak. Bizim durumumuz için bu nesne yeryüzü olmalı.”

O sırada Hermes’in kaohini birazdan kendisini arayacaklarını gösteren iletişim sinyali yaymaya başladı. Birkaç saniye sonra kaohinin küçük ekranında Ağaç Şehir Yönetim Merkezi Dışişleri bakanı Sumane belirdi. Olağanüstü bir gelişme olduğu kesindi.

“İyi günler Bay Hermes”

“İyi günler. Buyurun lütfen. Bir sorun mu var?”

“Aslında pek sorun diyemeyiz ama sıra dışı olduğunu söyleyebiliriz. K-57 numaralı komşu ağaç şehirden bir araştırma ekibi yarın kolonimize resmi bir ziyarette bulunacak. Konu doğrudan sizin çalışma alanınızla ilgili. 2 saat sonra sizi detaylar hakkında bilgilendirmek üzere bakanlığa bekliyoruz.”

“Emredersiniz sayın bakanım. Orada olacağım”

Görüşme bittiğinde Hermes’in kaşları çatılmıştı. Geniş odada bir aşağı bir yukarı gidip geliyor, bir eli çenesinde bir eli belinde olduğu halde yere bakarak düşünüyor, arada bir mırıltı şeklinde sesler çıkarıyor, kendi kendine konuşuyordu. K-57 numaralı ağaç şehirde tarihle ilgilenen başka kim olabildi? Orada bildiği tek bilim adamı Profesör Samona en yakın arkadaşlarından biriydi. Şayet böyle bir şeyi o planlamış olsaydı herkesten önce kendisine haber verirdi. Daha geçen ay Güneybatı Yarımküre Tarih Sempozyum’unda onunla buluşmuşlardı. Bu gelen Samona ve ekibi olamazdı. Kimdi o halde gelenler?

Trev onu kaygıyla izliyor, bir şey söylemeye çekiniyordu. Hermes, onu tamamen unutmuş olmalıydı. Herhangi bir sonuç alamadan buradan ayrılmış olacağını düşünerek hüznüldü. Küçük bir öksürükle orada olduğunu hatırlatmak istedi. Hermes irkilerek başını sesin geldiği yöne çevirdi. “Ah, sevgili Trev. Seni tamamen unuttum. Özür dilerim. Acil bir iş çıktı. Öğleden sonra Dışişleri bakanlığına gitmem gerekiyor.”

“Konuşmanızı duydum Bay Hermes. Benim için endişelenmeyin. Sizi meşgul ettiğim için özür dilerim.”

Hermes, tamamen düşünsel kaygılarla kendisinden yardım isteyen bu genç insanı geri çevirecek olmaktan dolayı derin bir üzüntü duydu. Trev arkasını dönmüş gidecekken seslendi.

“Öğleden sonraki toplantı için asistanım olarak bana eşlik eder misiniz genç adam?”

Trev şaka mı gerçek mi olduğunu ayırt edemediği bu teklif karşısında bir an durakladı. Umutla sordu.

“Emin misiniz Bay Hermes? Şaka yapmıyorsunuz umarım.”

“Hayır, sevgili Trev. Tam tersi. Kesinlikle senin gibi cesaretli ve heyecan dolu bir yardımcıya ihtiyacım olduğunu düşünüyorum.”

Trev sevinç ve minnetle Hermes’e baktı.

“Bu benim için büyük bir onur olacak Bay Hermes. Çok teşekkür ederim.”

Hermes, toplantıya gelmesini uygun gördüğü diğer asistanlarını da arayarak tam vaktinde Dışişleri Bakanlığı’nda olmalarını tembihledi.

Bakan Sumane’nin üzerinde telaşlı ve tedirgin bir hal vardı. Birşeyleri gizleme çabasındaydı sanki. Hermes’in gözünün içine bakıp tam bir şeyler söyleyecekken birden bakışlarını kaçırıyor, yerinde duramıyordu.

“Misafirlerimiz tarih araştırmalarında ortaklık teklif

ediyorlar. Bizim ağaç şehrin tek tarih profesörü olarak bu projeye ön ayak olmanızı, koloniler arası çıkarılarımızı koruyacak şekilde en uygun anlaşma şartlarını sağlamanızı istiyoruz. Hazırsanız toplantı odasına geçelim en iyisi.”

Hermes, komşu ağaç şehirden gelenlerin kim olabileceğini düşünüyordu. Asistanlarını süzdü göz ucuyla. Hepsisi de sonsuz bir teslimiyet içindeymiş gibi görünüyorlardı. Sanki kutsal bir törene tanıklık yapmaya gidiyorlardı. Her birinin aklından çok farklı düşünceler geçiyor olmalıydı, fakat ona sanki kaygısızca belli ritüelleri yerine getiriyorlarmış gibi göründüler. Trev’le sabahki konuşmalarını düşündü sonra. O da birazdan karşılaşacakları kişinin kim olacağı hakkında en ufak bir fikre sahip değildi. Profesör Hermes’in birazdan görmeyi tahmin ettiği isim ise yaşlı kalbini sıkıştırmaya yetiyordu.

Kapı açıldığında Profesör Samona’nın yanındaki kişiyi ilk anın heyecanı ile hiçbir fark edemedi önce. Daha sonra tümü aynı anda bakışlarını ona çevirdi. Sanki hortlak görmüş gibi ağızları bir karış açık, karşısındaki beyaz saç ve sakalı tombul yüzünü çevreleyen adama bakıyorlardı.

Hermes yanılmamıştı. Şayet gözleri onlara oyun oynamıyorsa, ki bu konuda hepsi aynı anda yanılıyor olamazdı, bu Profesör Aitor’dur. Fakat fotoğraflarından farklı olarak yüzünde yuvarlak gözlükleri ve hepsinden önemlisi o seven gülümseme yoktu bu kez. Anlamsız bir ifadeyle toplantı odasına girenlere bakıyordu. Bakan Sumane, hem dikkatleri dağıtmak hem de durumu uygun bir şekilde açıklamak için kullanacağı kelimeleri seçmede zaman kazanmak için yüksek sesle boğazını temizledi.

“Evet baylar. Aramızda Profesör Aitor’u tanımayan yoktur herhalde. Tarihle ilgilenen herkesin bildiği gibi kendisi “Gelecek Beslemeli Genel Tarih Kuramı” nı geliştirmiştir. Bundan böyle çalışmalarınızda bizzat yer alacaktır. Bizleri bu şekilde onurlandırdığı için kendisine teşekkürlerimizi sunuyoruz.”

Bakanın alkışlarına odada bulunanlar da eşlik edince Profesör Aitor ayağa kalkıp insanları selamlamak zorunda kaldı. Alkışlar kesildiğinde Bakan Sumane, sözün bundan sonrasını Aitor’a bırakmanın yerinde olacağını düşündü.

“Bir şeyler söylemek ister misiniz Profesör?”

Profesör Aitor, yüzünden yıllar önce yitip gitmiş gülümsemenin üzerini alan anlamsız ifadeyle yavaş yavaş ayağa kalktı. Yerinde tonlarca yük vardı sanki ve o bunun altında eziliyordu.

“Öncelikle herkesi en derin saygıyla selamlamak isterim.

Eminim şu anda her birinizin aklında düzinelerce soru var.

Aslında karşılarında hayalet gördüğünü düşünenler pek

yanılıyor sayılmazlar. Sizce bu mucizeyi sağlayan nedir?

Evet, sevgili dostlarım. Yanılmadınız. Bunu ve daha pek çok

mucizeyi bilim ve teknolojiye borçluyuz. Ben bunun sayesinde yaşıyorum.

İnsanlık bunun sayesinde yaşıyor. Beni hayata döndüren bilimden başka bir şey değildir.

Torunlarım, torunlarımla torunları ve onların torunları ne

güzel insanlarmış ki vasiyetimi yüzyıllar boyu kuşaktan

kuşağa taşıdılar. Ortaya attığım teoremin doğruluğundan o

kadar emindim ki bunun er ya da geç deneysel olarak ispat-

lanacağına ve tasarıma dönüşeceğini biliyordum. Bu yüzden

yıllar boyunca dondurulmuş bir halde kaldım. Teorimden

yararlanılarak üretilen kaohinler gezegen çapında kullanılıp

TÇA’yı yeterince güçlendirene kadar uyandırılmıyacaktım.

K-57 ağaç şehir araştırma ekibinden aldığım bilgiye göre

TÇA %95 doğruluğa ulaşmış durumda. Demek ki doğru zamanda ve doğru yerdeyim.”

Odadan farklı ses tonlarında şaşkınlık, merak, korku ve endişe içeren fısıltılar yükseldi. Herkes bundan sonraki adımın ne olacağını, Profesör Aitor'un onları hep birlikte geçmiş bakmaya davet edeceğini tahmin edebiliyordu. “Bu odada bulunanların tarihe tanıklık etme cesaretinde olduğunu, daha doğrusu bu cesarete sahip olduğuna inanıldığı için araştırma ekiplerine seçildiklerini biliyorum. Birazdan bugünüümüze şekillendiren tarihsel olayları ilk öğrenen insanlar bizler olacağız. Bunun değerini sadece biz tarihçiler bilebilir. Fakat sizleri bir konuda uyarmak isterim. Göreceğiniz ne olursa olsun duygusal olmayın. Bilimde duygusallığın yeri yoktur. Bilim adamı gözlemlerinden elde ettiği verilerden yararlanarak objektif çıkarımlar yapar. Sizden mümkün oldukça objektif olmanızı ve mantıksal

düşünce sistematüğini kaybetmemenizi istiyorum. İyi bir bilim adamı bu tür bilimsel deney veya gözlemleri yaparken duygularının kendisini yönlendirmesine izin vermez. Aksi halde doğru çıkarımlar yapması mümkün olmayabilir. Sabırla beni dinlediğiniz için hepinize teşekkür ediyor, birazdan başlayacak gösteriyi anlattıklarımın ışığı altında izlemenizi tavsiye ediyorum.”

Profesör Aitor sözlerini bitirip yerine oturduğunda beklenildiği gibi odadan alkışlar yükselmedi. Bakan Sumane, Profesör Hermes ve Profesör Samona dahil herkes, birazdan görecekları şeylerin bilinmezliğiyle tedirgin olmuşlardı. Profesör Hermes, söz alarak gösteri başlamadan önce kısa bir süre ara verilmesinin uygun olacağını söyledi. Bunun üzerine Bakan Sumane, toplantıya on dakika ara verdi.

Ali Öztürk

(Devamı gelecek sayıda...)

EKİM - 1

İrem Mutlu

EKİM - I

İkinci bir işaret bulmuş olmalılar, ikisi de durdu. Uzaklardan gelen bir sesi dinler gibi, başlarını yana yatırdılar. Sonra, daha uzun ve sanırım daha yaşlı olanı başıyla yolun sağını işaret etti. Diğeri hemen onayladı, tekrar yürümeye başladı. Onlara telepatik yeteneklerim olmadığını bir kez daha hatırlatmak istemiyorum. Bu beni rahatsız ediyor, hatta şu anda ne tarafa, neden gittiğimizi bilmemenden daha çok. Çünkü onlara bunu söylediğimde yüzlerinde o aşağılayıcı ifade beliriyor. Sıradan bir insan olmanın ezikliğini duyuyorum. Oysa eski standartlara göre oldukça iyi konumdayım. Ne var ki bu deliler ortaya çıktığından bu yana, benim yeteneklerimin; zekamın yada beden gücümün hiçbir önemi kalmadı. İlk kez onlardan birinin doğumu, benim doğumumdan 17 yıl öncesine denk geliyor. 2000'lerin sonuna. Ben 3011 yılında aralık ayında doğdum. İlk 'deli' (ben onlara böyle diyorum, tuhaf oldukları ve anlamsız cümleler kurdukları için) 2994 yılında dünyaya geldi. Tuhaf pek çok çocuk dünyaya geliyordu o yıllarda. Bu yüzden onu fazla önemsemediler. Ancak 3 yıl içinde yeni doğan bebeklerin %60'ı aynı özellikleri gösterdiğinde bilim adamları ve doktorlar, hatta din adamları ve filozoflar konuyu araştırmaya başladı. Ben doğduğumda, sıradan insan nüfusu hemen hemen tükenmek üzereydi. Buna getirilen açıklama ise, bizim için tüyler ürperticiydi; insanlık için yeni bir evrim başlamıştı! Benim atalarımın ataları; buzul çağı insanı, Cro-Magnonlar, Momkorlar ve diğerleri değişen dünyada ayakta kalamamıştı. Şimdi de sıra bizdeydi. Yeni çocuklar bize de aynı gözle bakacak; biraz hayranlık, biraz saygı ve daha çok merakla. Son panda Hikaru iki hafta önce öldü. Bu nedense çok acı verdi bana. Yaşamımın böyle bir noktaya gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Gittiğim yere gitmek zorunda olacağımı hayal bile edemezdim. Dünya üzerindeki son 'eski insan' benim. Yanılmıyorsam Poma-Soubon'da 7 kişi daha varmış. Ama onlar benim gibi değil. Bazı onarımlar yapılmış bedenlerinde. Yapay solunum sistemleri var. Üstelik daha uzun yaşamaları için pek çok fiziksel fonksiyonları kısıtlanarak, zihinsel uyarılara daha uzun süre cevap verebilmeleri sağlanmış. Bir sürü bilimsel ıvır zıvır daha anlatıldı bana. Bunları dinlerken neler hissettiğimi anlayabilecek hiç kimse yok. Ben sonuncuyum! Bu öyle korkutucu ki...

Yine durdular. Gizli bir radar sistemleri falan var. Nasıl çalıştıklarını bilemiyorum. Evet, onları insan olarak kabul edemiyorum hala. İlk doğanlar sıradan annelerin ve babaların çocuklarıydı. Oysa bunlar...beni korkutuyorlar; son olma fikrinden daha da çok. Uzun boylu ve esmer olanın saçları tuhaf derecede siyah. Kara cisim kuramını duyan biri, bu saçlara baktığında kör olabilir. Oldukça somurtkan biri. Adı Ekim. Adımlarını ağır ağır atıyor, suda hareket eder gibi. Koyu renkli bir pantolon ve yine koyu renkli bir gömlek var üzerinde. Benden çok uzun. Diğeri açık kahverengi saçlarının öndeki tutamlarını yeşile boyamış. Ara sıra bana bakıp, onları takip ettiğimden emin oluyor. Yorulduğumu gördüklerinde dinlenmemizi öneren de oydu. Adı Jeray. Şimdi ikisi de birbirlerine bakıyorlar. Bir sorun var sanırım. Tabii bu sadece benim yorumum. Onların ne düşündüğünü anlamak mümkün değil. Jeray, uzun ve düzgün parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Saçlarını tarıyormuş gibi yapıyor. Normal insanların da pek çok kez düşünürken, farkında olmaksızın bu hareketi tekrarladığını gördüğümünden, anlata-mayacağım bir his sardı içimi.

Ekim, soğuk bir rüzgar gibi bana doğru döndü. Kendi düşüncelerime dalmış olduğumdan aniden yerimde sıçradım. Sesi boğuk, biraz da metalik. Sanki ağzına bir avuç kurşun atmış ve bir yandan onları çiğnerken diğer yandan benimle konuşuyor.

“Burda bir süre bekleyceiz. Okyanus akıntıları hızlanmış.” Öyle yavaş konuşuyor ki, belki de benim anlayabileceğim bir şekilde cümle kurmaya çalıştığı için. Birbirleriyle konuştuklarına bir iki kez tanık oldum. Ancak konuşulardan hiçbir şey anlamadım. Bunun farkında olduğu için dikkatle sürdürdü konuşmasını;

“Bir fırtın bekleniyor.” Jeray'a dönerek kısa bir an baktı.

Sonra;

“Uyu. Dinlen. Fırtından sonra devam edeciz,” diye bitirdi sözlerini.

Atlas Okyanusu'nun dibinde, yer altı tünellerinde sürüyor bu yolculuk. Bunu nasıl da unutmuşum. Şimdi yanımda iki deliyle beraber, tonlarca su kütlelerinin altında ve içimde tarif edilemez korkularla, ve acılarla, ve sonuncu olmanın farkındalığıyla başbaşıyım.

Yola 8 saat kadar önce çıktık. Ne kadar yürüdük bilemiyorum. Tünellerde öyle çok sağa sola döndük ki, hem yön duy-

gumu hem de zaman kavramını yitirdim. Saatim olmasaydı, burada günlerdir dolandığımıza inanabilirdim. Yaşama dair hiçbir iz yok. Ama yüksek bir teknoloji hemen göze çarpıyor. Bu benim bile alışık olmadığım kadar fazla. Gördüğüm pek çok aletin ne işe yaradığı hakkında fikrim yok. Doğrusu tahmin yürütmek de istemiyorum. Bu tuhaf yaratıklar (soyumu devamı!) kim bilir neler düşündüler bunları yaparken. Tünellerin sağında ve solunda dikdörtgen biçimli girintiler var. Bunlar, yolculuk yapanlar için konforlu mola yerleri, ayrıca beyaz, yumuşak, ne olduğunu hala çözemediğim bir kumaşla kaplanmış oturma gruplarının yanında bulunan paneller tünel içindeki ilerleyişimizde bize teknik bilgileri de veriyor. Yalnız çok uğraşmama rağmen (bundan önce iki kez mola verdik, her seferinde delileri izleyip paneller ne yaptıklarını anlamaya ve onları taklit etmeye çalıştım) bu panelde herhangi bir işlem yapmayı başaramadım. Tünelin tam ortasında 'Ejderha Dili' için ayrılmış bir yol var. Ne yazık ki bizim bir araç kullanmamıza izin verilmedi. Zaten buraya gelişimiz oldukça gizli tutulduğundan, yer yüzeyinde rahatlıkla izlenebilecek bir taşıt kullanmamız akıllıca olmazdı. Ekim ve Jeray'ın bundan şikayetçi olduğunu sanmıyorum. Ne de olsa çok zeki ve dayanıklılar. Uzun ve zarif görünen bedenleri hiç yorulmayacakmış gibi itaatle uyuyorlar isteklere. Benim bacaklarım ise içeri girdikten 3 saat sonra sızlanmaya başladılar. Aslında ben de güçlüyüm. Ama tünel onların solunum sistemine göre tasarlanmış ve üstelik aydınlatma sistemleri de onların gözlerine göre ayarlanmış. Bana mor ötesi görüş gözlükleri verdilerse de bu sadece tüneller arasındaki bağlantı bölgelerinde işe yaradı. "Fırtın uzun sürecek." Ekim homurdanarak bu yeni haberi bana bildirdi. Beyaz ve rahat koltuğa gömülmüş, yarı düşüncelere dalmış, yarı uyukluyor olduğumdan sözlerini anlayıp anlamadığımı öğrenmek için tuhaf gözlerini bana dikti. Normal insanın gözünün görebileceği dalga boyu aralığı yaklaşık 3500- 7000 A° dalga aralığıdır. Oysa yeni nesil, bu aralığı her iki yönde 2000 A° kadar genişletebilen "Duyum Yükseltici" halkalara sahip. Göz bebeklerinin etrafında kalın bir hale var. Bu hale farklı dalga boylarında genişleyip daralarak, yada gözbebeğini sararak, bazen de tüm gözü kaplayarak görme duyusunu maksimuma çıkarıyor. Şimdi Ekim'in laciverdimsi gözlerinde, halelerindeki dalgalanmaları görebiliyorum. Bana biraz daha böyle bakarsa çıldıracağım. Fırtınanın uzayacağını anladığımı belirtmek için başımı "tamam," anlamında salladım ve ardından "o halde bir süre daha buradayız, ne yapalım" der gibi omzumu silktim. Onlar benimle konuşmaktan hoşlanmadığı ve gerekmedikçe benimle konuşmadıkları için ben de aynı yolu izliyorum. Oysa yukarıdayken, "Sistem Merkezi"nde bir hafta kalmıştım. Orada herkes bana iyi davranmış, anlayamadığım yoğun bir saygı ile bakmışlardı bana. Son kalan olduğumdan belki. Bu ikisi ise beni hep küçümsüyor. Sanırım yukarıdakiler bilim adamları oldukları içindi bu. Bana yüzyıllar önce ilk dinozor kemiğini bulan insanların, bu yaratığa baktığı hayranlıkla bakıyorlardı. Merkezden ayrılırken, orada kaldığım süre boyunca benimle çok yakından ilgilenen Dezen, gülümseyerek Ekim'e bakmıştı. Sinir bozucu telepatik konuşmalarını yaptılar. Sonra Ekim bana dönerek bir süre beni süzdü. Benim hakkımda konuşulduğunu o an anladığım ve onları duymadığım için onlar kadar deli oldum. Dezen'den hoşlanmıştım çünkü. Kısa süre böyle bakıştık, ben öfkeli gözlerimi ondan kaçırmadığım gibi, Ekim de küçümseyen bakış-

larını benden kaçırmadı. Bizi görenler, yeni doğanların metodu ile sohbet ettiğimizi, dahası kavga ettiğimizi sanabilirlerdi. Nihayet bu an sona erdiğinde Ekim, kıza gülümsedi. Böylece konu kapandı. Ama orada olanları bir türlü kafamdan atamadım.

Bir süredir yakınlarda olmayan Jeray ortaya çıktı. Oturdum koltuğun önünde ayakta dikilen Ekim'e yaklaştı. Benim öyle zavallı olduğumu düşünüyor ki, ona ihtiyacım olur kaygısıyla benden uzaklaşmamaya çalışıyor. Bu da beni daha çok kızdırıyor. Neyse ki Jeray biraz daha farklı. O da zayıf olduğumu düşünüyor ama bana karşı nazik olmaya çalışıyor. Yol boyunca küçük bir sırt çantası vardı. Kendileri yolculuk süresince acıkacaklarını yada bir şeye ihtiyaç duyacaklarını düşünmedikleri için yanlarına bir şey almadılar. Ancak ben "zavallı" olduğumdan ve susadığımdan, ve acıktığımdan, üşüdüğümünden, çantayı benim için sırayla taşıdılar. Yanıma gelip oturan Jeray çantayı kucağıma bıraktı; "Aç isan, yemek ye?" "Acıkmadım."

Anlayışlı bir ifade takınarak, çantayı kucağımdan alıp yere bıraktı. Tam bana bir şey söyleyecekken aniden Ekim'e döndü. Sanırım arkadaşı önemli bir şey söylemişti. Jeray'ın yeşil haleleri titreşti. Göz bebekleri biraz büyüdü. Yine bir şeyler oluyordu ve ben yine olayın dışındaydım. Bir eşyaymışım gibi beni sürüklüyorlardı. Bu hiç hoş değildi. "Son İnsan" biraz daha saygıyı hak ediyor olmalıydı değil mi? Öfkeyle uflayıp pufalayarak yerimde debelendim. O zaman Jeray bana döndü. Dikkatle, ağır ağır, konuşmayı yeni öğrenen bir çocuğun kelimeleriyle bana anlatmaya başladı; "Fırtın hızlanmış. Burad tahminden uzun kalabiliriz. Ama çok zaman yok," durup saçlarını düzeltti. Göz bebeklerini oynatarak Ekim'e baktı. Ekim başıyla onayladığını belirten bir işaret yapınca devam etti; "İki saat bekleyciz. Fırtın sona ermediyse devam edeciz. Çünkü zaman yok."

Başımla "tamam" dedim. O konuşmasını sürdürdü; "Eldivenden geçerken, dikkat olmak lasım. İyice dinlen o zaman. Orda güçlü olmak lasım." Yine başımla "tamam" dedim. Memnun memnun sırttı. Sonra ayağa kalkarak Ekim'in yanına gitti. Başlarını eğerek, sohbete daldılar. Ben de kendi düşüncelerime geri döndüm. İki saat sonra 'Eldiven'den geçeceğimizi düşünmemeye çalışıyordum. Eldiven, tünelin okyanus dibine çok fazla yaklaştığı bir ara bölgeydi. Biz eldiven ağzından, yolun üçe ayrıldığı bölgeye çıkacaktık. Bu üç yolun üçü de 100'er metre boyunca, okyanus dibinde, cam tüneller halinde ilerliyordu. Yukarıyı görmeden, sadece varlığını bilerek ilerlemek, tonlarca su kütesinin tüm ağırlığını hissederek dipte yürümekten kolaydı. Üstelik bizim yolculuğumuz sırasında fırtına hala sona ermediyse, korkunç dalgalar, hortumlar yaratan mekanizmalar faaliyetten geçecekler eldivenden! Bir fırtına sırasında okyanusun dibi nasıl görünür tahmin edemiyordum, ama korkunç bir görüntü olsa gerek. Üstelik yanımda bu ikisi olacak. Kendimi sakinleştirmek için düşünebileceğim tek şey, eldivenden çıktıktan sonra; yani aşağı yukarı 150-200 metrelik kısa bir yürüyüş sonunda "sığınak"a çok yaklaşmış olacağımız. Oraya ulaştığımızda bu ikisinden kurtulacağım.

İrem Mutlu

(Devamı gelecek sayıda.....)

MAG K-3

Egemen Koşar

MAG K-3

Yerçekimsiz ortamda uyumak kadar güzel bir şey yoktu Nord için. Güzel rüyalar görürdü. Aslında uyumaması gereken rutin istasyon nöbeti Nord'un dinlenebildiği tek mekan olmuştu. Son zamanlardaki gezegen haberleri tutucu kesimlerin isyanlarını anlatıyordu. "Kuzey Kıtası Genetik Araştırma Bürosu (GAB) gezegen meclisine verdiği raporda genetik özelliklerin ve kaotik inanç dilinin ortak olduğunu ve bu dilin sembolleştirilmesinin gerektiğini savunmuştur". Bu olay gezegende devrim yaratmıştı. Raporun devamında ise halkın genetik özelliklerine göre sınıflandırılması ve baskın genlerin yapısına göre taşıyıcının damgalanması gerektiği savunulmaktaydı. Tutucu kesimler bu damgalanma işinin ahlaka aykırı olduğunu söyleyerek kolonileştirme çabalarını engellemek için savaşıyorlardı. Tabii ki bunlar tarihçilerin taşıyacağı işareti sol elinin ayasında bulunduran Nord için basit olaylardı.

Nord dünyada iken GAB na başvurarak denek olarak çalışmıştı. Üzerinde yapılan başarılı deneylerden sonra gen haritası çıkarılmış ve sol eli damgalanmıştı. Genleri ona tarihsel olayları muhakeme edecek güce sahipsin diyordu ama Nord ikinci istasyon da çalışmayı kafasına takmıştı. Bu deneylerden çok para kazandı Nord ve bu parayla Galaktik Keşif okulunda bir sene çalıştıktan sonra ikinci istasyona atanmıştı.

Günde iki nöbeti olurdu. Her ne kadar istasyonda gündüz ve gece kavramları olmasa da ikişer saatten iki kere nöbeti olurdu. Yeni keşfi yapılan iki gezegene giden gemileri izler, aylardan gelen maden gemilerinin rotalarını belirlerdi.

Kolonileştirme çalışmaları yaklaşık 10 yıl sürdü. Gönderilen gemilerden çok azının izi sürülebildi. İlk yerleşim haberi 12 yıl sonra geldi. Bu sırada GAB üyeleri meclisi ikna edip tüm insanlığı sınıflandırma işine girişmişlerdi. Bu sınıflandırma insanlığın ideal yapısını oturtmak üzereydi.

Nord bu süre zarfında istasyon işinden hiç sıkılmadı ve rutin nöbetlerden biriydi uyuduğu sırada. Gene güzel bir rüya görüyordu ama rüyada olmaması gereken periyodik bir ses vardı kulağında. Gece nöbetinde fazla gemi yavaşmazdı istasyona ama bu ses sistem radarından geliyordu. Rahatsız bir şekilde uyanarak radara süzülürdü Nord. Radarda olağandışı hiçbir nokta olmamasına rağmen ses kesilmek bilmiyordu. Radar alanını büyüttü ve gene hiçbir nokta gözükmedi. Nord alışık olmadığı bir telaşa kapılmıştı. Çünkü radar sistemi mükemmele yakındı. Güneş sisteminin iki katı kadar alanı tarayabilen bir güce sahipti ama en büyük tarama seviyesinde bile uğursuz ses kesilmiyordu. Nord Ay üssünü ve gezegeni aradı. Aynı uyarıyı aldıklarını ve istasyon radarlarının alarmda olması gerektiğini söylediler. Nord çekimsiz ortamı kapayarak koltuğuna yerleşti. Bir saat boyunca radarı gözledi ve sıkıcı sesin arasında diğer gemilerden ve istasyonlardan gelen haberleri dinledi.

- MAG-K3 dördüncü istasyonu arıyor cevap verin

- Dinlemedeyiz K3 ...

- Rapor veriyorum. İkinci kuşaktaki çalışmamızdan dönerken 72/4 bölgesinde saat 12 istikametinde tanımlanamayan gökcismi

- Tanımlanan bölgede olağandışı bir durum gözükmemektedir K3.

- İstasyon... Kara delik olabilir. Çekiliyoruz. Gemiye kontrol edemiyorum.

- K3 hemen oradan ayrılın kameralarınızı açık tutun.

- yutmak üzere biz hat kesiliyor istasyon

- İstasyon K3 ü arıyor cevap verin...

-

Radarda sese eşlik eden nokta belirlediği sırada bu diyalog bitmişti. Nord şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu.

Alarm düğmesine bastığında tüm iletişimde gezegenden gelen bildiri yayınlanmaktaydı. "Alarm. Tüm istasyonların ve uzay gemilerinin dikkatine 72/4 bölgesinden sistem içine doğru 2 rezm hızıyla ilerleyen tanımlanamayan gökcismi saptanmıştır. Rotasının çıkarılması ve tüm birimlerin alarma geçmesi birinci dereceden emirdir".

Gökcisminin rotası kısa zamanda belirlendi. Hızı yavaş olsa bile büyüklüğü ve rotası korkutucuydu. Kaybolan MAG-K3 gemisinden gelen görüntülerde uzayın açıldığı ve parlak bir ışığın geminin önünde belirlediği izleniyordu. Gemi tam kaybolmadan önce aynı noktadan çıkan göktaşı üçüncü istasyonun kızılötesi teleskopunda görülmüştü. Devasa boyutlardaki göktaşı ikinci aya doğru ilerlemekteydi.

Bu haberler yayılırken Nord elindeki işareti inceliyordu.

Aklı okuduğu dünya tarihi arasında kaybolmuştu. Ne hissettiğini daha doğrusu o anda tüm bu haberi duyan sistemdeki insanların ne hissettiğini tanımlamaya çalışıyordu. Bu his, dini grubun kitaplarında anlatılan kıyamet teorisi gibiydi.

Belki de üçüncü din ayaklanmasındaki soykırım zamanında yaşamış birisinin hissedebilecekleri gibiydi. Bunları daha önce hiç düşünmemişti Nord. Aslında hissettiği tam olarak bir felaketin yaklaştığı ve bunun sonucunda ne olacağının bilin-memesinin yarattığı umutsuzluk hissiydi.

İletişim, gezegende panikle beraber bir kaçış hareketinin başladığını söylüyordu. Yönetim seçilenleri gemilere yüklemeye çalışıyordu. Seçilmeyenler ise üslere saldırıyordu.

Ordu hem iç ayaklanmayı bastırmaya çalışıyor hem de göktaşını yok etmek için silahlarını hazırlıyordu. Gözlemevleri göktaşının ikinci ayı rotasından çıkaracağını söylüyor ve bunun etkilerinin ne olacağını araştırıyordu. Telaş tüm insanlık bilincini sarmalamıştı. Çünkü 2 rezm yavaş olsa bile çarpışmaya 3,5 saat kalmıştı.

İlk kaybedilenler üçüncü istasyon ve dört adet maden gemisi olmuştu. Bu sırada iki koloni gemisi havalanmış ve gezegendeki ayaklanma çılgın boyutlara ulaşmıştı. Gökyüzünde ikinci ay kadar büyük ışıkl ve şekilsiz bir gökcismi ilerlemekteydi. Her inanca sahip insan yok oluşa hazırlanmaktaydı. Umut kalmamıştı.

Göktaşı ikinci aya çarptı ve gezegen çekimini yenerek yörüngesini bozdu. Çarpışma nükleer reaksiyon gösterdi ve ilk ışık ve şok dalgası tüm manyetik sistemleri çökertti.

Gezegene ulaşması 2 saniye sürdü. Gezegenin yarısındaki tüm hayvansal ve bitkisel hayat radyasyon dalgasıyla sona erdi. Atmosfer zayıfladı. Gezegendeki suyun % 90 ı buharlaştı ve süratle gezegen buzullaşmaya başladı. Bu anlatılanları başlatan 2 sn lik bir olay olsa bile buzullaşma 1,5 sene sürdü. Bu sırada çarpışarak göktaşıyla birleşen ikinci ay daha uzak bir yörüngeye oturdu. Çarpışma sadece nükleer reaksiyon göstermedi. Göktaşından da aydan da büyük parçalar koptu. Bunlar çekimle beraber gezegene döküldü. Ve gezegen bilinmeyen bir yerden gelen göktaşının özülle

yeni bir oluşuma doğru sürüklendi. Çarpışma olduğu sırada Nord'un istasyonu gezegenin diğer tarafındaydı. Parlak nükleer ışığı gördü Nord. Uzay istasyonunun tüm araçlarının bozulduğunu da gördü. En son yok

olanlardan olsa bile elindeki işaretin anlamının değiştiğini fark edecek kadar zamanı oldu.....

Egemen Koşar

(www.fantasturk.com sitesinden alınmıştır.)

SAVAŞ - 1

Mert Süğlün

SAVAŞ - I

Özgürce koşmak, hiç bir şey düşünmeden koşmak. Amaçsız, sadece koşmak için koşmak. Öyle bir ritm ki, bütün vücut tek bir hareketle ilerliyor, tek notalık bir senfoni gibi. Sanki beden durmuş, etraf akıyor. Yeşil kırların üzerinde uçar gibi koşmak, kelebeklerin dansına katılıp, renkli çiçeklerle süzülme, kuşlarla yarışmak. Bu özgür ruh öyle bir gülümseme getiriyor ki yüze, can yakıyor. Yanaklardaki sıcaklık, içerideki sıcaklıkla karışıp, sonsuz bir huzur veriyor.

Birden, bu ritm bozulur, her şey korkunç bir hızla bir yere çekilmeye başlar. Huzuru korkunç bir uğultu yok eder, öyle bir ses ki binlerce gök gürültüsünden daha gürültülü. Bütün düzeni ve huzuru bozan bu ses, kocaman, kapkaranlık bir delik açar uçsuz bucaksız kırdaki. Her şeyi emmeye başlar. Büyük bir hızla, korkunç bir çabuklukla yutar; iç üpertici, aç bir canavar gibi yer her şeyi.

Gökgürültüsünü bir daha duydu. Bu sefer daha yakın ve daha gürültülü. Panik içinde gözlerini açtı. Kalbi deli gibi çarpmaktaydı, güçlülükle nefes alabiliyordu. Terini silmek için elini kaldırdığında, elinin titremesine engel olamadı ve vaz geçti. Yumruk yapmaya çalıştı elini, ona da gücü yetmedi.

Yine önceden hiç bir uyarı olmadan o mekanik gürültüyü duydu. Bu sefer sadece ses de değil, patlamanın şiddetinden bütün oda sallandı. Tavandan sıvalar döküldü yüzüne. Boş gözlerle tavana baktı. Her geçen gün büyüyen çatlaklardan, anlamlı figürler oluşturmaya çalıştı.

Sarsıntı çoğalıyordu. Sarsıntıyla birlikte sağır edici bir motor sesi de yaklaşıyordu. Geçen dev makina, her ne ise, pence-re-den gelen bütün ışığı engelledi. Ezici bir karanlık çöktü küçük odaya. O anın ne kadar sürdüğünü kestiremedi. O kadar gürültülü ve boğucu bir durumdu ki, düşünmeyi bile başaramıyordu. Bir süre sonra ses uzaklaştı, odanın içini güneş aydınlatmaya başladı. Ama dikkatle dinlerse her zaman o sesi duyabileceğini biliyordu.

Farklı bir şekilde uyandığı bir günü düşündü; ama aklına gelenler hep daha kötü olduğu için, bu düşüncüyü sildi kafasından. Geçenin bir tank olduğunu biliyordu, ama rüyasında onu ya her şeyi yinen kara bir delik, ya da tasvir edemeyeceği iğrençlikte canavarlar olarak görüyordu. Kasabadaki yaşlılar onlara Behemoth (1) diyor.

Yavaşça yatağında doğruldu. Uzaklardan başka bir tank daha, ilerdeki düşman mevzilerine ateş etti. Alışmış olması lâzımdı bu gürültüye, ama yine de bu sestense irkildi. Kafasını ellerinin arasına koydu, gözlerini sıkıca kapatıp hepsinin bir anda bitmesini istedi; gülüp koştuğu kırlara geri dönmek istiyordu. Gürültülü bir biçimde karnı guruldadı. O zaman

ne kadar aç olduğunu fark etti. Belki yiyecek bir şeyler bulurum ümidi ile kalkmaya karar verdi.

Ağır hareketlerle, yataktan inmeye başladı. Gözleri birden ayaklarının uzandığı ayakkabılara takıldı. Eski, yırtık ve pis bir çift ayakkabı. Küçük, narin ayakları için çok büyük ve hantal bir çift ayakkabı. Mahalledeki diğer bütün çocuklar onu kıskanırdı, çünkü ayağına giyecek bir şeyi olan tek çocuk o idi. Ama o ayaklarını, bu ayakkabılara her uzattığında içi burkulurdu; çünkü ayakkabılar onun değildi, ağabeyinin idi.

Ağabeyinin artık ayakkabılara ihtiyacı kalmayınca, annesi bu ayakkabıları kendisine vermişti. Tahminlerine göre ayakkabılar aslında babasının. Babasını hiç görmemişti, annesi de ondan hiç bahsetmemişti ama bir babası olduğunu biliyordu. Öyle olmalı idi, bakışa bir açıklaması yoktu ayakkabılarının varlığının ve o eski ayakkabılar babasından kalmıştı ağabeyine. Ağabeyinden de ona. Çıplak ayakla gezmekten iyi idi, ama yine de kendisini rahat hissedemiyordu bu ayakkabılarla. Karnı yine guruldadı; bu sefer daha gürültülü. Hızla giydi ayakkabıları ve ağır adımlarla yatak odasının kapısına yöneldi.

Uslulca kapıyı açtı, ama gıcırdamasına engel olamadı. Gözleri ile oturma odasını taradı, öncelikle aradığı şey yemekti. Sol köşede pencereye dayalı divanda oturan ağabeyini gördü. Kumral, kahverengi gözlü, temiz yüzlü, on belki on iki yaşlarında bir çocuk; üzerinde eski, çıkmayan lekelerden rengi koyulaşmış, kendisine çok büyük gelen bir gömlek vardı; gri renkli kumaş bir pantolon giyiyordu, bacakları kasıklarından itibaren kesik olduğu için pantolon dikkatli bir biçimde katlanmış ve bacakların bittiği yerden çengelli iğne ile tutturulmuştu. Her zamanki yerinde, her zamanki şekilde, oturmuş boş gözlerle dışarısını seyreliyordu. O, odaya girince, gözlerini yavaşça ona doğru çevirdi. Ağabeyinin bakışları ona yönelince, yüzü güldü ve kafasını hafifçe öne eğerek selam verdi. Ağabeyi, bu hareketi fark etmemişçesine gözlerini yine dışarıya çevirdi ve boş gözlerle dışarıya bakmaya devam etti.

Birkaç sene önce ağabeyi arkadaşları ile kasaba sokaklarında işe yarar bir şeyler ararken, iyi kamufle edilmiş bir anti-personel mayınına basmış ve bacaklarından yaralanmıştı. Kasabanın dispanserindekiler hayatından ümidi kesmişlerdi. Ancak annesi askeri birlikteki doktorlardan bir tanesini, nasıl olursa, ağabeyine bakmaya ikna etmişti.

Askeri doktor, yapılacak bir şey olmadığını söyleyip, ağabeyinin bacaklarını kesmişti. O, doktorun ne yaptığını görmemişti, ama bahçede konuşan komşulardan duyduğuna göre; doktor, anestezi malzemesi olmadığı bahanesi ile ağabeyinin bacaklarını uyuşturmadan kesmiş ve ağabeyi bütün bu süre boyunca kendindeymiş. Doktor operasyonu bitirene kadar,

ne bağırması, ne de ağlamış sadece boş gözlerle doktoru seyretmiş.

İşte o günden beri ağabeyi hiç konuşmamış, yerinden de hareket etmemişti. Annesinin yedirmeye çalıştığı yemekleri nâdiren yiyordu, kucağına alıp tualete götürdüğünde işini görüyordu, ama çoğu zaman altına kaçırıyordu. Kasabadaki herkes onu yaşatmaya çalışmanın delilik olduğunu, ailesine gereksiz bir yük olduğunu söylüyordu. Ama o da, annesi de ağabeyinin bir gün konuşacağını, zor da olsa hayatına devam edeceğini biliyorlardı.

Karnı yeniden guruldadı ve düşünce âleminde çıkıp, odaya bakmaya devam etti. Odanın ortasında duran eski büyük tahta masanın üzerindeki, büyük sarı plastik paket dikkatini çekti. Hemen masaya koştu, alelacele sandalyeye tırmandı. Dengesizce masaya uzanıp paketi kaptı ve sandalyenin üzerine diz çöktü.

Düşündüğü şeydi masanın üzerindeki, koca bir paket şekerleme. Elleri titreyerek paketi incelemeye başladı. Paketin üzerinde mavi renki büyük şekiller vardı. Bunların yazı olduğunu biliyordu ama okuyamıyordu. Yazının sonunda kahverengi, küçük bir hayvan vardı; kocaman püsküllü bir kuyruğu, büyük gözleri, küçük şirin kulakları ve çok beyaz, uzun iki ön dişi vardı. Hayvanın da ne olduğunu bilmiyordu, ama çok şirin ve dost canlısı görünüyordu. Hayvan elinde bir dilim sarı renkli meyve tutuyordu. Bunun ne olduğunu hatırladı, limon. Evet! Limondu o hayvanın tuttuğu şey. Sonra limonun tadı geldi aklına ve ağzı sulandı. Kendi kendine güldü. Paketin arkasına baktı, orada da daha küçük bir sürü yazı vardı, onlarla hiç ilgilenmedi bile; paketi kaldırıp, burnuna yaklaştırdı, derin bir nefes çekip içindekini kokladı.

Paketleri incelemekten açmamalarını öğütlerdi büyükler, bubi tuzağı olabilirdi çünkü. Düşman her yere, oyuncak ve yiyecek şeklinde mayınlar bırakıyordu. O yüzden her şeyi iyice incelemeleri gerekiyordu. Ama o bu yakın ilgiyi paketin tuzak olup olmadığını kontrol etmek için değil, şekerlemenin tadını çıkartmak için göstermişti.

Açılan kapının sesi ile irkildi ve paketi masaya fırlattı ve kimin geldiğine baktı. Annesi gelmişti. Orta yaşlarına yeni girmiş, orta boylu, sıska bir kadındı. Başına bağladığı bezin altından hafif kırışmış, kahverengi saçlar dökülüyordu. Üzerinde bir kaç kat, eski yamalı gömlek ve kazak vardı, kalın kumaştan uzun bir etek giymiş ve daha da ağır görümlü bir önlük bağlamıştı beline, kat kat kumaştan bir de kuşak sarmıştı. Giydiği elbiseler yüzünden vücut hatlarını belirlemek zordu. Elindeki sepeti, yorgun hareketlerle kapının yanına bıraktı.

Sepetin içi etraftaki yıkıntılardan toplanmış çer çöple doluydu (2). Sonra masanın başında heyecanlı gözlerle onu izleyen oğlunu farketti. Yüzünde sıcak bir gülümseme belir-di, gülünce hep gözlerini kıstırdı, yaşı ilerledikçe gözlerinin yanındaki çizgiler çoğaldığı için sanki gözleri uzuyormuş gibi oluyordu gülünce.

Ellerini beline koydu, “Hediyeni bulmuşsun, küçük afacan.” dedi gülerken, “Ama bunun bir sürpriz olması gerekiyordu.”

diye ekledi, sonra masanın yanındaki başka bir sandalyeye oturup, şekerlemeyi küçük oğluna uzattı. Çocuk paketi adlı, çabucak açtı ve kocaman bir ısırık aldı paketin içinden çıkan açık sarı renkli, yumuşak şekerden. Çiğnemeye çalıştı ama ağzına yapıştığı için epey zorlandı.

Çok tatlı ve güzel bir şeydi yediği, ama aynı zamanda rahatsız edecek kadar ekşi idi. Mütemâdiyen ağzı sulanıyordu, gözlerini açık tutamıyordu, gözleri de yaşarmıştı, çiğnemek için ağzını oynattığında bütün yüz kasları geriliyordu. Hayatında yediği en güzel şeydi bu.

Zor da olsa yuttu lokmayı. Bir ısırık daha aldı. Bu güzel şey o ısırınca yavaşça uzadı, eriyip koptu. Ağzının içinde yavaş yavaş eridiğini hissediyordu, o tatlı ekşi yüzünden yüzünü buruşturdu, içinin titrediğini hissetti. Sonra üzerindeki bakışları fark etti. Annesinin bakışları. Gözlerini kaldırdı ve annesine baktı. Bir anda ne yaptığını fark etti ve bundan çok utandı. Annesi hep aç gözlü olmamasını, özellikle yemek yerken, hep ölçülü olmasını ve paylaşmasını öğütlerdi. Ama o bencilce ve aç gözlü bir şekilde saldırmıştı bu şekerlemeye.

Böyle özel şeyleri hep paylaşırlardı. Yarısını o alırdı, kalan yarısını da annesi ile ağabeyi paylaşırdı. Gerçi annesi, dişleri yüzünden yiyemezdi böyle şekerli şeyleri. Bir ısırık alınca, dişleri acırdı, bu yüzden kalanı ona verirdi. Ağabeyi ise kendi parçasına bakmazdı bile. Annesi camın önüne bırakırdı parçayı ve yatmadan önce oğlunun verdiği şeyi yemesi için dua ederdi. O da gece gizlice kalkar, ağabeyinden izin alıp, onun parçasını da yerd. Sabah da annesine, ağabeyinin yediğini söylerdi. Böylece annesi bunu bir işaret olarak kabul eder ve sevinirdi.

Solgun yüzünün yavaş yavaş kızardığını hissetti. Annesi ise gülen gözlerle ona bakıyordu. Lokma boğazında düğümlendi. Annesi usulca kumral saçlarını okşadı. Açık kahverengi gözlerinin yaşardığını hissetti, hızla kırpmaya başladı. Annesi daha da gülümsedi, oğlunun içinde bulunduğu sıkıntıyı fark etti; “Unuttun değil mi?” dedi. Çocuğun gözleri merakla açıldı, gözlerinden yaşlar süzüldü, uzun süredir tükürüğünü yutmadığını fark etti, sesli bir biçimde yutkundu.

“Bu gün senin doğum günün genç adam.” dedi annesi ciddi bir tonla, “Artık altı yaşındasın. Kocaman oldun. Elindeki de hediyen, sürpriz olacaktı ama sen bulmuşsun. Şimdi iyi bir çocuk ol ve hediyenin keyfini çıkart.” diye bitirdi sözünü gülerken. Çocuk bir anda üzerinden büyük bir yükün kalktığını hissetti. Ağzındaki, artık iyice erimiş lokmayı yuttu ve bir ısırık daha aldı. Annesi sertçe saçlarını karıştırdı. Beraber güldüler. Bu harap, yıkık kasabada nadir duyulan bir sestti.

Annesi derin bir nefes aldı, dirseklerini masaya dayadı, çenesini avuçlarının içine aldı. Derin bir iç daha çekti. Camın önünde oturan büyük oğluna baktı. Çocuk her zaman ki hali ile, pencereden dışarı bakıyordu. Sonra küçük oğluna döndü. Bir süre, onun şekeri iştahla yiyişini seyretti. Dudaklarını yaladı. Derin bir nefes daha aldı, “İşte böyle oğlum...” dedi sıkıntılı bir şekilde “Çabuk ye, çabuk büyü. Çabucak güçlen. İyi bir asker ol ve düşmanlardan abinin intikamını al.” sesi birden ciddileşti “Onlara, anneni üzmenin ne demek

olduğunu göster. Hepsini öldür”.

Çocuk lokmasını yuttu. Masum gözlerle annesine baktı, “Ama anne, onları öldürürsem, onların da anneleri üzülmeyi mi?” diye sordu şaşkınca, birden annesinin gözlerinde çakan şimşekleri gördü. Kadın elini kaldırdı ve sert bir tokat patlattı çocuğun suratına. Çocuğun elinden şekerleme fırladı ve odanın bir köşesine uçtu; çocuk sandalyeden düşmek üzere idi ama annesi onu omuzlarından sıkıca yakaladı.

Yanağının yandığını hissediyordu. Annesinin parmakları çok sıkı idi, kolları da acıyordu. Annesi bağırmağa başladı, “Onların annesi falan yok! Onlar kötü! Onların tek bildiği öldürmek, sakat bırakmak, yağmalamak.” annesi birden ağlamaklı oldu, hıçkırmağa başladı “Aptal çocuk! Sen, ne biliyorsun ki onlar hakkında?” annesi delirmiş gibiydi, ayağa kalkmış bir yandan onu sallayıp, bir yandan ağlayıp, bir yandan da bağırıyordu. “Onların hepsi ölmeli. Bize yaptıklarını ödemeliler. Hepsi ölmeli! Hepsi...” Annesi, bir yandan nefret kusarken, bir yandan ağlıyordu. Çocuğun gözleri ağabeyine kaydı, o yine her zamanki şekilde, boş gözlerle dışarı bakıyordu.

Annesi onu sarsmaya, bağırmağa devam ediyordu, ama o kadının ne dediğini duymuyordu artık. Tek düşündüğü “Neden?” idi. Neden annesi böyle kendisini kaybetmişti? Neden ağabeyi ile oynayamıyordu? Neden yanağı acıyordu? Ve neden şekerin ağızındaki tadı artık o kadar güzel gelmiyordu? Gözyaşlarının döküldüğünü hissetti. Tek istediği oradan uzaklaşmaktı. Herşeyden uzaklaşmak. O yaştaki bir çocuktan beklenmeyecek bir güçle, annesinin elinden kurtuldu. Sokak kapısından dışarı fırladı. Olanca gücüyle koşmaya başladı. Annesinin arkasından gelen ve gittikçe uzaklaşan çığlıklarına aldırmadı bile.

Ne kadar koştuğunu, ya da nereye koştuğunu bilmiyordu. Bir anlık da olsa o sadece rüyalarında hissettiği özgürlüğü hissetti koşarken. Gerçekten özgür hissetti kendini. Bedeninden bile kurtulmuştu, ama sonunda rüyalarında hissetmediği şeyleri hissetmeye başladı. Çiğerleri yanıyor, midesi bulanıyordu. Dünya karmaya başlamıştı, kendisini çok kötü hissediyordu. Aniden durdu. Elini bir yere dayadı. Nefes almaya çalıştı, ama alamıyordu. Sonunda kasmaya başladı. Midesinde fazla bir şey yoktu. Biraz önce yediği şekerlerle beraber bol bol, iğrenç kokulu safra kustu. Bu kokudan daha da iğrendi ve bir daha kustu; ama bu sefer bir şey çıkmadı, tek hissettiği midesinin kasılması ve içindeki acı idi. Bir süre sonra kendisini topladı, yavaş yavaş nefesi düzenli bir hale geldi.

Sonunda kendisini toparladı ve etrafına bakındı. İlk başta tam olarak nerede olduğunu kestiremedi. Sonra ilerdeki su kulesini ve daha uzaktaki askeri kampın çatılarını gördü. Tahminlerine göre kasabanın içlerine doğru gelmişti. Daha önce buralara hiç gelmemişti; bildiği kadarıyla buralara kimse gelemeydi, çünkü yasaktı. Askerler kasabanın merkezindeki bir şeyi koruyordu, bu korudukları şey çok önemli ve tehlikeli idi; sivillere zarar verebilirdi ve ne olursa olsun düşmanın eline geçmemeliydi. O yüzden kasabanın merkezine gitmek yasaklanmıştı. Korudukları şeyin adı neydi hatırlayamıyordu. Yabancı bir dilde bir şey idi adı. Neydi

acaba?

Düşünceler kafasını kemiriyordu, devamlı duyuyordu o yerin adını, biliyor olması gerekirdi, neydi? Neydi? Sonunda hatırladı, “Meyin fireym!” (3) diye bağırır sevinçle. Sonra kendi kendine güldü. Aniden hiç bir uyarı gelmeden arkasında hızlı bir hareket hissetti, mekanik bir gürültü ile bir şey yükselmişti sanki. Bir mayına bastığını ya da bir tuzağın harekete geçtiğini zannetti ve panikle yere atladı, ellerini başının üzerine kapattı. Patlamayı bekledi. Ama bir şey olmadı.

“Welcome to the Mainframe. Please, stay close to the optic scanner for identification.”(4) Arkasındaki her ne ise onunla konuşuyordu, ama o tek bir kelime bile anlamamıştı. Korkarak yattığı yerde dönüp ne ile karşı karşıya olduğuna baktı.

Doğrusu en uçuk hayallerinde bile böyle bir şey göremezdi. Yerden fırlamış kocaman bir tüp duruyordu kaşısında, tüpün ona bakan tarafında ise bir kapı vardı. Metalik gümüş renkli, pürüssüz yüzeyi güneş ışığında parlak, göz alıcı bir hal almıştı. Kapının etrafında bazı ışıklar yanıp sönüyordu. Kapının üzerinde sarı siyah renkli yazı ve semboller vardı ama ne anlama geldiklerini çözemedi, pek umurunda da değildi.

Peki ama kim konuşmuştu? İşte bu umurunda idi. O bu gizemli kişiyi ararken; yine aynı sesi duydu, “Please, stay close to the optic scanner for identification.” (5). Ne düşüneceğini bilemedi. Konuşan kapı idi, ama bu ona bir anda çok mantıklı geldi. Kapının dilini bilmemesi gayet normaldi, rahatladığını hissetti. Kapı konuştuğunda yandaki ışıklardan en büyük olanının içinde bir şeyler oynamıştı. Kırmızı renki büyük, parlak bir el feneri gibi idi. Ona yakından bakmak istedi. Belki tanışabilirdi kapı ile.

Gülerek ayağa kalktı. Vücudunun bir kısmı, hemen aynı hızla eve geri koşmasını, annesinden özür dilemesini ve şekerlemesini bitirmesini söylüyordu; ama o renkli ışıklar gereğinden fazla cazip göründü gözüne. Ağır adımlarla ilerledi kapıya doğru. Kapıya yaklaştıkça büyük kırmızı ışığın içindeki hareketin arttığını gördü. Tabii ki! Ne büyük aptallık. Kapı nasıl konuşur? Kapının arkasındaki konuşmuş olmalı. O delikten bakıyordu ona. Belki o da bakarsa görebilirdi arka taraftakini. İyice yaklaştı. Parmak uçlarına yükseldi ama yetişemedi. Kapının kenarlarına tutunup, tırmandı ve delikten içeri baktı.

Işık hareketi hızlandı ve gözünün içinde inanılmaz parlaklıkta bir şey çaktı, apar topar geri yuvarlandı ve gözünü ovmağa başladı. “ID unidentifed... Person confirmed as an enhanced-agent...” (6) kapı yine konuşmuştu, kalbi pır pır atıyordu. Galiba kapının arkasındakini kızdırdım diye düşünündü. “Welcome to the Mainframe. Have a nice day, sir.” (7) kapı yine konuştu, başına bir şey geleceğinden korktuğu için elleri ile yüzünü kapattı ve yerde sürünerek geri kaçmaya çalıştı. Ama fısıltıyı andırır bir ses ile kapı açıldı.

Yerde diz çöküp merakla içeriye bakmaya başladı. İçeriden gelen ışık yüzünü aydınlatıyordu. Hayretten ağzı açık

kalmıştı. İçerisi bembeyazdı, inanılmaz bir aydınlıktı bu. Rüyalarındakine benzer bir aydınlık. Hep ulaşmak için koştuğu ama hiç bir zaman ulaşamadığı aydınlık. Emekleyerek ışığa doğru yöneldi. Hareket ettiğinin farkında bile değildi sanki ışık onu içine çekiyordu. İçeri girdi o kadar parlaktı ki hiç bir şey göremiyordu. Kapının kapanışından çıkan fısıltıyı duymadı bile.

İçinde bir gariplik hissetti, midesi bir acayip oldu, bir anda yön kavramını yitirdi. Yukarısı neresi, aşağısı neresi ayırt edemiyordu. Bu çok hoşuna gitmişti. Gülüyor, kahkahalar atıyordu, ama kendi sesini duymıyordu. Bir anda her şey durdu, rahatsız edici bir sessizlik oldu. Kendi kalp atışlarını duydıldığını fark etti. İçinde garip bir ürperti oldu ve hiç bir uyarı olmadan aydınlık yok oldu. Her yer zifiri karanlığa büründü.

Ne yapacağını bilemedi. Daha önce hiç bu kadar karanlık bir yerde olmamıştı. Geceleri, gözlerini sıkı sıkı kapattığında bile bu kadar karanlık olmuyordu. Rüyalarındaki, her şeyi emen karanlık bile bu kadar karanlık değildi. Bir an evvel oradan çıkmalıydı. Olanca hızı ile koşmaya başladı, ama daha iki adım atmadan bir şeye çarptı. Tepe taklak yere yuvarlandı. Canı çok fena yanıyordu, her tarafı zonkluyordu. Yüzünde bir ıslaklık hissetti, galiba burnu kanıyordu. Birden hıçkırmaya başladı, sonra gözyaşlarını tutamadı. Sesli bir biçimde ağlamaya başladı. “Lütfen, çıkartın beni burdan.” diye yalvardı, “Ne yaptım ki ben?” cümlesini daha bitirmemişti ki, derinlerden bir uğultu duydu ve etraf aydınlandı. Loş pastel, sarı renkli bir ışık aydınlattı etrafı.

Hala tüpün içindeydi. Pürüzsüz parlak beyaz yüzey, artık rüyalarındaki kadar aydınlık değildi. Metalik, soğuk bir görünüm almıştı. İçeri girdiği kapı açılmıştı, ama artık dışarıya değil başka bir yere açılıyordu. Uzun bir koridora.

Koridor göz alabildiğince uzanıyordu, tavanda belirli aralıklarla, sarı renkli lambalar vardı, metal koruyucuların içindeydiler. Tıpkı askeri üsteki lambalar gibi. Yerler metald, zaman içinde kirlenmiş ve paslanmıştı. Beton duvarlar da aynı şekilde kirlenmiş, duvarlar üzerindeki işaret ve yazılar belli belirsizdi, sağlı sollu sayısız kapıyı bile fark etmek oldukça güçtü.

Ağlaması kesildi, bir süre hıçkırmaya daha devam etti. Eli ile burnunu sildi. Kan mı diye baktı, sümük olduğunu görünce, içinden güldü. Sonra yüksek sesle gülmeye başladı, gülüşü kahkahaya dönüştü. Gitgide rahatlamaya başladı. Etrafta belirgin bir tehlike yoktu. Depo gibi bir yere girmişti o kadar. Sonra uzaklardan bir ses duydu, hemen sustu. Dinlemeye başladı. Ses yoktu. Yanlış duyduğunu düşündü, ama emin değildi.

Sonra sesi sanki yeniden duydu. Birisi onu çağırıyordu. Kordiorun sonuna gitmesini istiyordu sanki bir şey, ama hiç ses duymuyordu. Gözlerini kıstı, koridorun sonunu görmeye çalıştı ama çok loştu. Sonra yavaşça ayağa kalktı, ayaklarını sürüye sürüye yürümeye başladı. Etrafındakilerle hiç ilgilenmiyordu. Ağır ağır koridorun sonuna yaklaştı. İleride büyük, ağır çelik bir kapı duruyordu.

Kapının üzerinde sarı siyah çizgiler, büyük kırmızı harflerle yazılmış yazılar vardı. Bunları anlamaya çalıştı ama, anlayamadı. İyice yaklaştı. Biraz durup dinledi. O sesi yeniden duymaya çalıştı, ama bir şey duymuyordu. Kapının açma yerine baktı ama öyle bir şey yoktu. İlk girdiği kapıdaki gibi ışıklar var mı diye baktı öyle bir şey de yoktu. Nasıl açılır ki bu kapı diye düşündü.

Yavaşça elini kapıya doğru uzattı, tam değmek üzere idi. Bir gürültü duyuldu. Kapı ortasından aralanmaya başladı, aralıktan beyaz renkli, koyu bir duman çıkıyordu. Korkudan dondu kaldı. Kapının açılması ne kadar sürdü bilmiyordu, ama rahat düşünecek hale geldiğinde tir tir tiriyordu, korkudan parmak uçları uyuşmuştu. Ellerini oğuşturdu. Ürkekçe içeri baktı.

İçerisi karanlıktı ve bulunduğu yerden göremediği bir noktadan garip yeşil bir ışık geliyordu. Çekinerek içeri bir adım attı. İçeri girer girmez. Arkasındaki kapı hızla kapandı. Ne olduğunu anlamadı, korkarak geri döndü ve kapıyı yumruklamaya başladı, arakasındaki yeşil ışığın daha parlaklaştığını fark ketmedi. “Çıkarın beni burdan.” diye bağıırıyordu avaz avaz.

[Mainframe’e hoşgeldin...] acı içinde yere yuvarlandı. Kulaklarını kapattı. Hayatında bu kadar yüksek bir ses duymamıştı. Sonra tiz bir ses duydu, bu daha da can yakıcı idi **[Ah! Kusura bakma. Bunu kullanmayalı çok uzun zaman oldu. Sanırım biraz yüksek oldu.]** ses yine çok yüksekti, ama kabul edilebilir bir düzeyde idi. Aynı tiz sesi yine duydu **[Şimdi nasıl?] evet şimdi iyi idi sesin şiddeti, biraz rahatlamıştı. [Güzel, bu çok iyi.] dedi ses.**

Odanın aydınlandığını hissetti ve başını kaldırıp etrafa bakmaya başladı. Koridordaki ışıklarla aydınlatılmış bir oda idi. Yer yine metald, ama duvarlar bir sürü düğme, ışık ve acayip renkli pencerelerle dolu idi ve koridora nazaran daha temizdi burası. Hayır, pencere değildi onlar, askerler de görmüştü. İçinde görüntüler oynayan ayna gibi bir şeydi. **[O askerlerin seyrettiği televizyon, bunlar ise monitör, ama temel olarak ikisi de aynı şey.]** etraftan gelen seste alaycı bir ton sezdi, ama sesin nerden geldiğini anlayamamıştı hala. Odayı incelemeye devam etti.

İlerideki duvarda kocaman camdan bir silindir duruyordu. Silindirin içinde, fosforlu yeşil ve acayip yoğunlukta bir sıvı vardı. Üstünden ve altından mavi renkli, metal kapaklarla kapatılmıştı. Kapakların ve camın üzerinde minicik yazılar vardı. Kapaklardan çıkan sayısız kablo etraftaki üzerinde düğmeler ve sestten yeni öğrendiği şeylerin (monitör) durduğu kutuların içine gidiyordu, **[O kutulara da bilgisayar denir.]**. “Her ne ise.” diye geçirdi içinden.

Gülmek diye değerlendirdiği, ama parazite benzer bir ses geldi etraftan. Silindirin içinden kabarcıklar çıktığını gördü. Ayağa kalktı silindire biraz yaklaştı. İçine dikkatlice baktı. İçinde top gibi kıvrılmış ve sıvının içinde yüzen küçük bir bebek vardı. Kapaklardan çıkan kablolar aslında bebeğin kafasına monte edilmişti. Gözleri kapalı idi ve sanki ölü gibi duruyordu. **[Sonunda beni buldun...] dedi ses [...ve sanılanın aksine ölü değilim. Hatta gayet canlıyım.]**

Şaşkınlıktan ne yapabileceğini bilemedi, konuşmak için ağzını açtı ama birşey söyleyemedi. **[Merak etme. Bu duruma senden daha çok şaşırarak insanlar var.]** dedi ses.

Birden oda harekete geçti. Monitörler aydınlandı. Düğmelerden bazıları yanıp sönmeye başladı. Anlamsız bir uğultu kapladı odayı. Ne olduğunu anlamaya, çalışıyordu. Kimdi bu Meyin fireym ve ondan ne istiyordu. Ama sorularına cevap bulamıyordu.

[Merakını gidereyim o zaman...] İlk defa o zaman konuşmadığını sadece düşündüğünü ama sesin ona cevap verdiği fark etti. İçinde büyük bir korku birikti. **[Hayır, lütfen korkma, sen de yapabilirsin bunu...]** ses birden kesildi, kafasının, karıncalandığını hissetti eliyle anlını ovdu, sonra karıncalanma geçti. *“Evet! Böylesi daha iyi..”* ses şimdi de kafasının içinde konuşuyordu. Korkması gerektiğini hissediyordu, ama öyle yumuşak ve rahatlatıcı bir şekilde konuşuyordu ki ses, kendisini çok güvende hissediyordu. Sakince yere bağdaş kurdu ve dinlemeye başladı. Gözlerini kaldırmış yeşil silindirin içindeki bebeğe bakıyordu, arada bir çıkan kabarcıkları izliyordu. Kafasının içindeki sesin tonu kendi yaşlarında bir kız çocuğunun ki gibiydi. Adı neydi acaba?

“Maalesef bunu ben de bilmiyorum.” dedi ses. “Doktorlar bunu bana hiç söylemedi ki aslında şu ana kadar hiç ihtiyaç da duymadım bir isme.” ses bir süre kesildi. Çocuğun merakını tarttı, sonra anlatmaya devam etti. *“Bu tüpün içine girmeden öncesini pek hatırlayamıyorum. Tek bildiğim; ilk önce çok parlak bir ışık gördüğüm. Sonra hep doktorlar vardı yanımda. Benimle hiç konuşmuyorlardı. Kendi aralarında konuşuyorlardı, ya da düşünüyorlardı. Benim bunları anladığımı farkında bile değildiler.”* ses sanki kafasının içinde iç çekti *“Beni kesiyorlardı, içime bir şeyler taktıyorlardı, sonra uyutuyorlardı. Uyandığımda yine kesip, yeni şeyler eklemeye devam ediyorlardı. İşte bu süre içinde bu gördüğün odayı yaptılar.”* yine bir süre sustu ses. *“Sanırım yaptıklarından onlar da utanıyordu, çünkü hep maske takıp suratlarını gizliyorlardı.”* Bu ona çok garip geldi, askeri doktorların bir kaçınında suratlarına maske taktığını hatırladı, onlar da o sırada utanç verici bir şey mi yapıyorlardı? Acaba ağabeyinin ayaklarını keserken o doktor da maske takmış mıydı utancından.? Ses kafasının içinde güldü. *“Kimbilir? Belki de takmıştır.”* dedi.

“Sonra beni yine uyuttular ve uyandığımda bu tüpün içindeydim. Etrafta gördüğün bilgisayarlar sayesinde, uydulara bağlanıp bütün dünyaya ulaşabiliyordum. Pek çok arkadaşım vardı. Onları bir yerlere gönderiyordum, benim için bir şeyler alıyorlardı. Ben de onların aldığı şeyleri, benden isteyen diğer arkadaşlarıma veriyordum. Hep beraber çok eğleniyorduk.” ses kafasının içinde yine güldü. *“Pek çoğu beni yaşlı bir kadın zannediyordu. Yaptığım yardımlar yüzünden ‘anne’ diyorlardı bana. Ben de pek aldırmaıyordum, çünkü hep beraber çok eğleniyorduk.”* Çocuk sesin söylediklerinden pek bir şey anlamamıştı ama aklına arkadaşları ile oynadığı oyunlar gelmişti, o da arkadaşları ile oynarken çok eğleniyordu. *“Ama sonra her şey bitti. Uydular sustu. Bağlantılar kesildi. Burası boşaltıldı...”* ses yine sustu. İçine bir hüznün çöktü, kendisini çok yalnız hissetti. *“Peki sonra ne oldu?”* diye geçirdi içinden.

“Ne mi oldu?” birden silindirin içinden kabarcıklar hızla yükseldi. *“Yalnız kaldım. Karanlıkta kaldım. Çok korktum. Terk edilmişim. Kimse beni sevmiyor ve umursamıyordu. Yardım isteyen, oyun oynayan, bir şeyler isteyen ya da veren yoktu.”* yine derin bir sessizlik oldu. *“Öldüğümü zannettim ve uyumaya karar verdim; cennette uyanana kadar uyuyacaktım...”* kabarcıklar yine hareketlendi, ama sanki bu seferki eğlenceli bir hareketlilik idi. *“Sonunda uyandım. Cennete geldiğimi zannettim, ama cennette değildim. Ben bir yere gitmemiştim. Birisi bana gelmişti. Bir arkadaş...”* ses yine sustu, kabarcıklar da duruldu. *“Kim acaba?”* diye geçirdi içinden. Kabarcıklar yine çoğaldı. Kafasının içinde sesin güldüğün duydu, o da kendini tutamadı ve gülümsedi. *“Sen tabii ki, sersem şey!”* dedi ses.

Çocuk da oturduğu yerden gülümsedi. Yeni ve çok ilginç bir arkadaş bulmuştu. Evi, ağabeyi, annesi, şekerleme, diğer arkadaşları, askerler, yıkıntılar, düşmanlar, gördüğü rüyalar hepsini unutmuştu. Tek düşündüğü nasıl olup da yeni arkadaşının onun kafasının içinde konuşabildiği idi. Ses kafasının içinde yine güldü. *“Bu o kadar kolay değil. Ama teorik olarak herkes yapabilir. Belirli bir potansiyele sahip olmak ve çok çalışmak gerekir. Yaptığım ölçümlere göre sen de bizim gibi özelsin. O yüzden kolayca yapabilirsin ama seni eğitecek birisine ihtiyacın var.”* dedi. Yine hiç bir şey anlamamıştı, nasıl özeldi, ne çeşit bir eğitim alması gerekiyordu, *“Boş ver yorma kafanı böyle şeylerle...”* ses birden kesildi. Etraftaki monitörlerde bir hareketlilik başladı. Silindirdeki kabarcıklar da durdu.

Çocuk ne olduğunu anlamamıştı, ama tahminlerine göre, arkadaşı o kutunun içinde, neydi adı? bilgisayar, bir şey arıyordu. Yeni arkadaşını rahatsız etmemek için sustu ama içi içini yiyordu. Fark etmeden elini ağzına götürdü ve tırnağını yemeye başladı **[Kötü bir alışkanlık.]** diye gürledi odanın içinde ses. Hemen elini ağzından çekti ve beklemeye devam etti. İlerideki kapaklardan bir tanesi açıldı, garip bir ışık üzerinde parladı, korku ile ellerini yüzüne kapattı, ama bir şey olmadı. Işık üzerinde biraz dolaştı, sonra söndü. Bir müddet sonra bilgisayarlar da durdu.

Kafasında yine o karıncalanmayı hissetti. Sonra arkadaşının gülüşünü duydu kafasında, *“Evet bir yol buldum. Şaşırtıcı ama hala çalışıyor. Sen de böylece insanların kafasının içinde konuşup, onların ne düşündüğünü bilebilirsin. Hatta çok daha fazlasını da yapabilirsin.”* dedi. *“Eskisi gibi olabilir her şey; sen çıkıp dolaşırsın, bana bir şeyler getirirsin. Beraber oynarız.”* çocuğun gözleri ışıltı ışıltı olmuştu, yeni arkadaşısı ile yeni oyunlar oynayacaktı, pek çok ilginç şey yapacaklardı. Bu anlattıklarının tam olarak ne olduğunu kavrayamıyordu ama dünyanın bütün oyuncaklarından daha ilginç, bütün oyunlardan daha eğlenceli gelmişti ona. *“Tamam, hadi yapalım. Hemen yapalım.”* diye bağırdı ve ellerin çıptı. *“Ama biraz canın yanabilir.”* dedi ses.

Bu, onu biraz düşündürdü. Ama daha önce de bir arkadaşısı böyle demişti. Büyük çocuklar kendi aralarında bir oyun oynuyorlardı. Büyükçe bir taşı, bidonlardan kurdukları kalelerin içinden geçirmekti oyunun amacı. İki takım halinde oynanıyordu. Taşı sadece ayağınla hareket ettirebiliyordun ve ayakların çıplak olmak zorunda idi. Zaten pek çoğunun

ayakkabısı yoktu bez parçaları gibi şeyler bağlıyorlardı ayaklarına, ama oyunda onlar bile giyilemiyordu. Oyuncuların hepsinin ayakları yara bere içinde idi, nasır tutmuştu.

Bütün bu acılara rağmen çocuklar oynarken çok eğleniyor gibi görünüyorlardı. Ne olursa olsun o da oynamak istiyordu ve oynadı da. Ağabeyinin takımında oyuna girmişti. Taşa daha ilk vurduğunda ayağında derin bir yara açılmıştı. Ama o yine de oyuna devam etmişti. Oyunun sonunda onlar kazanmıştı ve ağabeyi ile sekerek eve dönmüşlerdi. İkisinden de canı çok yanmıştı ve annelerinden de iyi bir dayak yemişlerdi ama beraber çok eğlenmişlerdi. Maçtan birkaç hafta sonra ağabeyi bacaklarını kaybetmişti; ondan sonra da bir daha oynamamıştı oyunu. Evet canı çok yanmıştı ama çok eğlenmişti ve yine eğlenmek istiyordu. "Olsun! Ne olursa olsun. Yap ne yapacaksan. Bir an evvel başlayalım oyuna." dedi kararlı bir şekilde.

Birden sol tarafındaki duvarda büyük bir panel açıldı. Kapı açılırken yine dumanlar çıktı, ama bu sefer korkmadı. Sadece içinde korkunç bir heyecan vardı, karnının kasıldığını hissediyordu, sanki midesinin içinde bir şey vardı ve dışarıya çıkmaya çalışıyordu. Duman dağılınca, bölmenin içinde büyük bir koltuk olduğunu gördü. Siyah, tükütücü bir şeydi. Etrafında kablolar, borular, düğmeler, sivri iğneler ve çubuklar vardı. Bölmenin içi garip beyaz ve parlak bir ışıqla aydınlanmıştı. Birden tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, sanki sırtından bir kova soğuk su dökülmüştü. Belirgin bir şekilde titredi. **[Korkma...]** dedi ses odayı çınlatarak sonra daha alçak bir sesle **[Hadi gir içeri ve otur. Hemen bitecek.]**

Yavaşça ayağa kalktı. Uzun zamandır bağdaş kurduğu için bacakları uyuşmuştu. Topallaya, topallaya sandalyeye yöneldi. "Belki de bacaklarım hissetse geri yürürdüm." diye geçirdi içinden. Odanın içi yine o gülmeyi andırır parazit ile çınladı. O da gülümsedi ve yürümeye devam etti. Bir süre sonra uyuşmanın etkisi geçti, bacaklarına binlerce iğne batmaya başladı, yüzünü buruşturdu ve hemen hızla sandalyeye yürüyüp üstüne tırmandı ve çabucak oturdu.

Koltukta küçücük kalmıştı. Ayakları oturma yerinin ucuna ancak uzanıyordu. Küçük elleri ile kol koyma yerlerini sıkıca tutmuştu. Başını da geriye yaslamıştı. Heyecandan kalbi hızla atıyordu. Göğsünün sertçe hareket ettiğini görebiliyordu. Derin bir nefes almaya çalıştı. Alırken ciğerleri titredi. **[Hazır mısın?]** diye sordu ses. Kendinde konuşacak gücü bulmadı, hızlıca evet anlamında başını salladı.

Hiç bir uyarı olmadan nereden geldiğini anlayamadığı kemerler onu koltuğa bağladı. Çok sıkıydılar. Paniğe kapıldı, çırpınmaya başladı, ama bağlar çok sıkı idi. Hatta canını yakıyordu. Kapının kapanmaya başladığını fark etti. Korku ile çılgılık atmaya başladı. Etrafında acaip sesler duyuyordu ama kafası da bağlı olduğu için dönüp bakamıyordu. O garip sivri aletlerin çalıştığını tahmin etti. Daha da fazla çılgılık atmaya başladı. Yardım istiyordu. Yeni arkadaşına haykırıyordu ama ondan hiç bir ses gelmemiyordu.

Birden gözünün önünde kocaman bir iğne belirdi. Koltuğun yanından bir yerden çıkıp gelmişti önüne. Yavaş yavaş

göğsüne doğru ilerlemeye başladı. Korku içinde kıvranıyordu. İğnenin ucu gömleğini delip derisine saplandı. Acı içinde harkırmaya başlandı. İğne içine girmeye başladı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. İğnenin kemiğini deldiğini hissediyordu, kemiğinin kırılma sesini duyuyordu. Canı inanılmaz derecede yanıyordu. Ağlaması daha da arttı, burnundan sümükleri akıyor, olanca gücü ile haykırıyordu. İğnenin vücudunun içine bir şey akıttığını farkettti; bu şey içini yakıyordu. Tahammül edilemez bir acı idi bu. Annesini çağırıyor, gelip onu kurtarması için yalvarıyordu. Bölmenin kapısı tamamen kapanmıştı. Artık sesi duyulmuyordu.

Duyulan tek şey odanın içinden, bilinmeyen bir yerden gelen yüksek volumde kahkahayı andırır parazit idi.

(1) - Behemoth, çok büyük ve ağır silahlarla donatılmış ZS-51 serisi tanklara verilen takma isimdir. Çift namlulu bu dev cüsseli tankların normal standartlarda şehir için de kullanı-mamaları gerekir. Şehir içinde yaşayan sivil halka ve binalara büyük ölçüde zarar vermeleri dışında; şehir içinde manevra kabiliyetlerinin düşük olması, Behemothları açık ve kolay hedefler haline getirmekte. Ancak bu kasabada düş-manın zarar vermeye göze alamayacağı bir hedef olması dolayısıyla, düşman Behemothların ağır ateşine aynı şekilde karşılık verememekte. Behemothlar ise, sivilleri hiçe saya-rak, düşman menzillerini güçlü topları ile mütemadiyen dövmekte.

(2) - Kasabada ki yaygın alış veriş sistemi, takas. Kasaba halkı, özellikle kadınlar, her gün çıkıp, bütün tehlikelerine rağmen, kasabanın yıkıntıları arasında işe yarar şeyler ararlar. Bulduklarını toplayıp eve getirirler; faydalı buldukları şeyleri kendi kullanımları için ayırıp, diğerlerini de kasabadakilerle takas etmek için saklarlar. Askerler, çoğu zaman cinsel ilişki karşılığı, kadınlara yiyecek ve ekipman verir; bütün kasaba bunu bilmesine rağmen, bu konu hiç bir zaman açık açık konuşulmaz, her zaman görmezden gelinir; kadınlar eşyaları şans eseri buldukların söylerler evdekilere, ev ahaliside fazla sorgulamaz bu durumu. Komutanlarda bu durumu sosyal bir sübap olarak kabul ettikleri için, kabul edilebilir düzeydeki kısa süreli firarlara ve malzeme kayıplarına göz yumarlar.

(3) - Mainframe. Bir önceki savaştan kalmış gizli üslerin genel adı, eskiden kalan pek çok şey gibi bu üslerinde kullanılış biçimleri ve amaçları unutulmuş. Sadece çok yetkili ve özel personel bunların amaçları ve kullanım şekilleri hakkında bilgililer. Verilen genel emirler sonucu, eskiden kalmış bütün askeri mahaller mühürlenmiş ve karantinaya alınmış. Çevredeki sivil halka bu bölgelerin tehlikeli hastalıklar saçan yerler ya da lanetli bölgeler olduğu propagandası yapılmış ve bu propogandalar sistemli olarak devam etmekte. Hatta çoğunlukla dost birlikler, sivillerin girmesini engellemek için, bu tarz yerleri bubi tuzakları ve başka çeşitlerde caydırıcı yöntemler ile donatıyorlar.

(4) - "Mainframe'e hoşgeldiniz. Lütfen, kimlik tespiti için optik okuyucuya yakın durunuz."

(5) - "Lütfen, kimlik tespiti için optik okuyucuya yakın durunuz."

(6) - "Kimlik belirlenemedi... Kişi gelişmiş-ajan olarak tasdik edildi."

(7) - "Mainframe'e hoşgeldiniz. İyi günler, efendim."

Mert Süğlün

(Devamı gelecek sayıda...)